

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

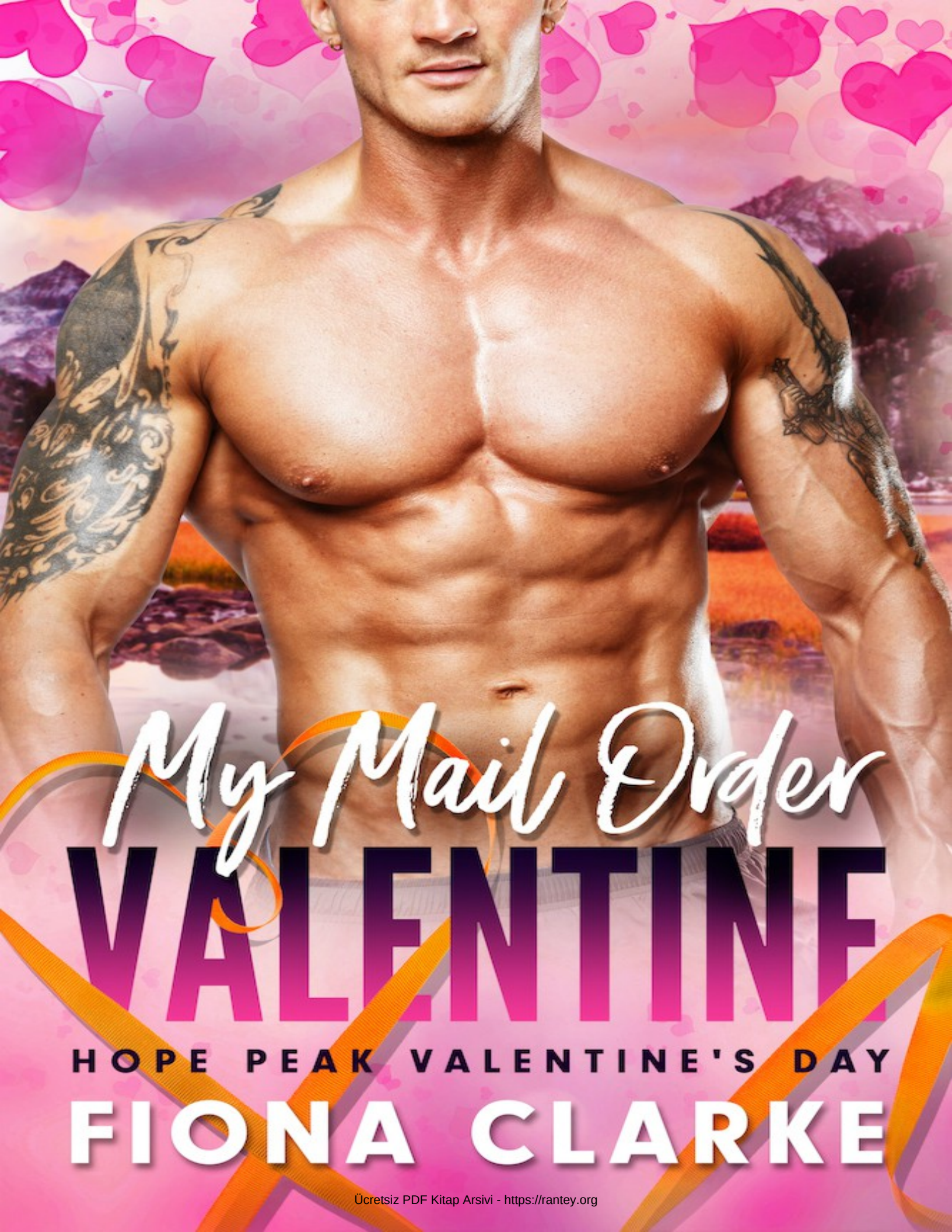
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Mail Order
VALENTINE

HOPE PEAK VALENTINE'S DAY

FIONA CLARKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

My Mail Order Valentine

Umut Zirvesi Sevgililer Günü

Fiona Clarke

Telif Hakkı © [Yazar veya Kalem Adı] tarafından [İlk Yayın Yılı]

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Contents

[1. Neler oluyor...](#)

[2. Önsöz](#)

[3. Bölüm 1](#)

[4. Bölüm 2](#)

[5. Bölüm 3](#)

[6. Bölüm 4](#)

[7. Bölüm 5](#)

[8. Bölüm 6](#)

[9. Bölüm 7](#)

[10. Bölüm 8](#)

[11. Bölüm 9](#)

[12. Bölüm 10](#)

[13. Bölüm 11](#)

[14. Sonsöz](#)

[Fiona Clarke tarafından](#)

[da Fiona Clarke hakkında](#)

Neler oluyor...

***L Küçük bir kasaba olan Hope Peak'te sevgililer günü havası esiyor. Gelin Sevgililer Günü'nü kutlayın Gün ile on dört .
senin favori Yazarlar. Keyfini çıkarın***

Bu romantik tatili geçirmeniz için çikolata ve çiçeklerin yanında ateşli hikayeler!

Avcı

Hope Peak'teki herkes benim ve çocuğum için en iyisini bildiğini düşünüyor. Bir gelin istemiyorum ya da ihtiyacım yok. Ama kasabadaki yaşlı işgüzarlar beni bir posta siparişi gelin için kaydettirdiklerinde, evimin kapısında şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel lokmaya bakarken sersemlemiş halde kalıyorum. Ve onun tadına bakmak istiyorum. Anında bir eş ve anne olmayı kaldırabilecek mi?

Elena

Bu dünyada tek istediğim bir aile. Mükemmel Gelin Ajansı'ndaki kadınlar dileğimin düşündüğümünden daha kısa sürede gerçekleşebileceğini söylediler. Şimdi beni yiyip bitirmek isteyen dev gibi bir adamın önündeyim.

-İyi anlamda.

Küçük bir bebek ateşli kadının bacaklarının arkasından bana baktığında, tam da hayal ettiğim gibi bir anlık aileye sahip olmak üzere olduğumu fark ediyorum, değil mi?

Önsöz

Hunter

I Kamyonetimde oturmuş, girişine bakıyorum. Şu anda içeride tanıdığım kaç kişi var? Muhtemelen çok. Hope Peak İtfaiye Departmanı'nda çalıştığım için içerideki herkesi tanıyorum.

Kasaba.

Yanımda bir mırıltı var ve ben yeni kızıma bakıyorum.

Çok güzel ve iyi bir mizacı var. Bunun için övgü alamam, sadece olacaklar için. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıyorum, onu kollarıma alıyorum ve kamyonetimden iniyorum. Binaya girdiğimde kapıdaki çanlar melodik bir ses çıkarıyor ve yemin ederim tüm gözler bana dönüyor.

Utangaç davrandığımın farkındayım ama kasiyer gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

"Günaydın Hunter. Kim var burada?" Ona doğru yürüdüm ve kızımı tanıttım.

"Merhaba Lisa, bu Evie, kızım." "Senin... senin... kızın mı?"

"Evet, onun için bebek bezine ihtiyacım var. Kaç numara almam gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?"

"Tuttum seni, tatlım." Başını sallıyor. "Beni takip et."

Lisa ihtiyacım olan birkaç şeyi bulmama yardım ediyor ve bana fazla soru sormuyor. Daha doğrusu, ne zaman Evie'nin annesi hakkında soru sorsa konuyu değiştirdim. Bu bir sır değil ama yaram hala taze olduğu için henüz bu konuda konuşmamayı tercih ediyorum.

Bu yolculuğu büyük bir sorun yaşamadan başarıyla tamamladığımı düşündüğümde, kasabanın yaşlı kadınlarından biri olan Bayan Brown önüme geçerek çıkış yolumu kapatıyor.

"Merhaba, Teğmen Granger."

"Bayan Brown, sizi görmek ne güzel. Kocanızın siyatiği nasıl?"

"İyi, iyi. Doktor ona iyi bakıyor. Dikkatimi dağıtma. Kimin bebeği bu?"

"Bu benim kızım Evie."

Kollarını kavuşturuyor. "Evlendiğinizi duyduğumu hatırlamıyorum." "Hâlâ bekâрім, hanımefendi."

"O nereden geldi?"

Uzun bir iç geçirdim. "Bu uzun ve üzücü bir hikâye Bayan Brown ve şu anda bu konuya girmemeyi tercih ederim. Bilmeniz gereken tek şey Evie'nin benim olduğu ve onu benim büyüteğim."

"O zaman sana bir eş bulmalıyız. Merak etme, ben ve kızlar bu işi halledeceğiz."

Kelimenin tam anlamıyla kollarını sıvamaya başladı. Paniğe kapıldım. Bu yaşlı kızlardan biri bile sorun çıkarmaya yeter; hepsi bir araya gelip bir şeyler planlarsa başım büyük belaya girer.

"Bunu yapmanıza gerek yok Bayan Brown. Kızıma tek başıma bakabilirim. Eğer içinizden bakabilecek olan varsa bebek bakıcılığı teklifini kabul edebilirim ama onun dışında böyle iyiyim."

"Saçmalık. Küçük bir kızı tek başına büyütemezsin. Düzgün bir hanımefendi olabilmesi için bir kadının dokunuşuna ihtiyacı olacak. Merak etme. Bunu yapabiliriz. Sanırım tam olarak ne yapacağımızı biliyorum."

Sadece bir şey mi?

Sonunda yolumdan çekildi ama bana çok şey bıraktı. Kızımı düzgün yetiştirmek için bir eşe ihtiyacım var mı? Her şey öyle oldu ki

ve Şimdi bir babayım. İŞimle çok meŐgulüm ve Şimdi büyütmem gereken bir bebeğim var. Bir eş bulmak için zamanım yok.

Yeni tüm temel ihtiyaçlarla donanmış olarak Evie'yi araba koltuğuna bağladım, tumbul kırmızı yanaklarına hayran kaldım ve kalkık burnunu öptüm.

"Sadece sen ve ben varız, tatlı bezelyem."

Bölüm 1

2 yıl sonra

Elena

"**W** Ne demek evleniyorum? Çıkmıyorsun bile. Sana neler oluyor Elena?"
Arkadaşım Jenny, ona evleneceğimi söylediğimden beri
evlenip Hope Peak adında bir kasabaya taşındılar.

Küçük mutfağında margarita yapıyorum ve bir bardağı yavaşça mutfak tezgahının arkasında oturduğu yere, ona kaydırıyorum. Bardağı alıyor ve tek seferde yudumluyor. Sonra yeniden doldurabilmem için bardağı geri kaydırıyor. Ona ihtiyatla bakıyorum ama dolduruyorum.

"Sana rüyamı anlattım, Jenny."

Bar taburesinde kaykılıyor ve bardağının kenarından bana bakıyor. Küçüklüğümüzden beri umutlarımızı ve hayallerimizi birbirimizle paylaştık. İlk kez ona söylemeden harekete geçiyorum.

"Anlat bana. Bana her ayrıntıyı anlat ki anlayabileyim."

Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek. Ama o benim kankam ve ona bir açıklama borçluyum.

"Postayla gelin siparişi veren bir ajansa danıştım. Birçok görüşmeden ve bir profil doldurduktan sonra geçen hafta bana uygun bir eş bulduklarını söylediler. Kendisi Hope Peak'te yaşıyor."

"Neden sana gelemiyor?"

"İşimi her yerde yapabilirim. Bir aile istiyorum Jenny. Zaman ." "Tanrı aşkına, yirmi beş yaşındasın. Bir eş bulman için daha çok zaman var. bir hayat kurmak için."

Jenny benim pek sosyal biri olmadığımı ve neredeyse hiç dışarı çıkmadığımı unutmuş gibi görünüyor. Tüm zamanımı aşk romanları okuyarak geçirirken bu mükemmel adamla nerede tanışacağım?

"Ve Mükemmel Gelin Ajansı benim için o kişiyi buldu. Cuma günü yola çıkıyorum."

Jenny derin bir nefes alıp veriyor. Bağırış çağırıştan kaçınmak için kendini sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum. Önemli değil. Kazanacağımı biliyorum. Kararımı verdim. Bir aile istiyorum ve o da Hope Peak'te.

En yakın havaalanından Hope Peak'e otobüs yolculuğu iki saat sürdü. Sonunda otobüs durağına yanaştığında merdivenlerden inip otobüs şoförünün valizlerimi almasını bekliyorum. Etrafıma bakıyorum ve Ocak sonu olduğu için karla kaplı şirin küçük bir kasaba görüyorum.

Karnımda kelebekler uçuşuyor ve bir türlü yerleşemiyorum. Biraz yürüyorum ve üzerinde parlak bir tabela olan şirin bir kahve dükkânına benzeyen bir yer görüyorum

Mükemmel Biralar. Bavulumu arkamdan çekerek içeri giriyorum. Köşede gözden uzak bir masa var ve doğruca oraya gidiyorum.

Çok geçmeden mekânı işleten kadın siparişimi almak için yaklaşıyor. Canım sıcak çikolata istiyor ve taze hamur işleri olduğunu fark edince birkaç tane sipariş ediyorum. Beklerken telefonumda eşleştiğim kişinin profil resmini açıyorum ve ajans bana biriyle eşleştiğimi bildirdiğinden beri yaptığım gibi aval aval bakıyorum.

Hunter Granger kızıl kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle resimde inanılmaz yakışıklı görünüyor. Gülümsüyor ve bu fotoğrafı her kim çektiyse ve onu böyle için ne söyledilerse, içimde bir kıskançlık hissi uyanıyor.

Servis görevlisi yemeğimi bırakmaya geldiğinde telefonu kapatıyorum. Midem yüksek sesle homurdanıyor ve utancımın saklanmak istiyorum. Yine de gülümsemesi dostça.

"Hey, benim adım Carly. Buranın sahibiyim. Şehirde yeni misin?"

"Merhaba Carly, ben Elena. Evet, otobüs beni birkaç dakika önce bıraktı."

"Ziyaret için mi buradasınız?"

"Tam olarak değil," diyorum. "Bana Hope Peak'ten bahsetmek için birkaç dakikan var mı?"

Carly'nin yüzü aydınlanıyor ve hemen karşıma oturuyor.

"Burası sevimli küçük bir kasaba. Herkes herkesi tanıyor ve bu bazen can sıkıcı olabilse de, topluluk buranın en iyi yanı. Birbirimizi kollarız. Ne iş yapıyorsunuz?"

"Tıbbi transkripsiyon uzmanıyım, bu nedenle dünyanın her yerinden uzaktan çalışabiliyorum."

"Bu inanılmaz. Ve bu kasabada çalışmayı siz mi seçtiniz?" "O beni seçti sayılır."

Carly sanki heyecan verici bir hikâye bekliyormuş gibi hevesle bana bakıyor. Biraz heyecan verici ama bunu tamamen yabancı birine anlatmam gerektiğinden emin değilim. Yani, ya kasabanın dedikoducusuysa? Her neyse, burada bir arkadaşla ihtiyacım var ve o da bir bağlantı kurmak istiyor gibi görünüyor.

Yanaklarımın yandığını hissederek, "Postayla gelin siparişi veren bir ajans tarafından burada biriyle eşleştirildim," diye itiraf ediyorum.

"Aman Tanrım, sen Hunter'ın gelinisin!"

"Bekle... Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

"Kasabada Hunter'a destek olmak isteyen bir grup yaşlı kadın var ve onu o ajansa kaydettirdiler. Burada olmanızın sebebi onlar."

"Hunter'ın benden haberi var mı?"

"Pek emin değilim. Her şeyi yaşlılar organize etti. Sonunda burada olmana çok sevinecekler."

Carly oturduğu yerden kalkmaya başlıyor ve ben ona fırsat vermeden elini tutuyorum.

"Bekle, henüz gitme. Bana Hunter'dan biraz daha bahset."

İsteksizce yerine oturdu. Eminim şu anda telefona uzanmak istiyordur.

"Hope Peak'teki en sevdiğimiz sakinlerimizden biri. Hope Peak İtfaiyesindeki ekibin bir parçası. Bizi güvende tutuyor."

"Sence beni gördüğüne sevinecek mi?"

"Ben... ah, yani Bayan Brown ona bunu yaptıklarını söylediklerini söyledi, ama bu bir süre önce ilk kez... Sanırım şaşıracak, ama sen onun için iyi olacaksın, Elena. Bunu söyleyebilirim."

Beni her şeyden çok endişelendiren o sözleri söyledikten sonra kalkıp dükkândaki müşterilerden biriyle ilgilenmek için acele ediyor ve beni müstakbel kocamın geldiğimi bilip bilmediğini merak etmeye bırakıyor. Beni geri çevirecek mi?

Sıcak çikolatamı yavaşça yudumluyorum. Artık aç olmadığımı için Carly'den sipariş ettiğim hamur işlerini paketlemesini istiyorum. Sonra da itfaiyenin yolunu tarif ediyorum. Damadıyla bir an önce buluşsam iyi olacak. İstasyon şehir merkezinden sadece birkaç blok ötede ve bavulum arkamdan gelirken yavaşça oraya doğru yürüyorum.

Kafam tanışmak üzere olduğum adamla ilgili düşüncelerle dolu. Buraya gelip bir aile kurmak için her şeyi geride bıraktım. Hunter beni reddederse, gidecek hiçbir yerim olmayacak. Düşüncelerime o kadar dalmışım ki varış noktama ulaştığımı bile fark etmiyorum.

"Bayan. Bayan."

Kafamı kaldırdığımda yüzünde endişeli bir ifade olan uzun boylu bir adam görüyorum. Bavulumu şehirde sürüklemekten alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ama soğuk neredeyse donduruyor.

"Merhaba. Özür dilerim, beni korkuttunuz."

"Yardıma ihtiyacınız var mı? Ben Marc. Burada, istasyonda

çalışıyorum." "Oh, güzel. Hunter Granger'ı arıyorum. O burada mı?" "Siz kimsiniz?"

Doğrudan sorduğu soru beni ürkütüyor, ama . "Ben onun geliniyim."

Adam, Marc, yüksek sesle gülmeye başlıyor ve ardından birkaç meraklı ruh etrafımda toplanıyor. Yüzüm kızarıyor ve hemen buradan gitmek istiyorum. Arkamı dönmeye çalışıyorum ama Marc izin vermiyor.

"Çocuklar, ihtiyarlar sonunda başardı. Bu Hunter'ın gelini onu arıyor."

Herkes gülümsüyor ve duymak istemediğime emin olduğum şeyler mırıldanıyor. "Hunter burada mı, Marc?"

Yaşlı bir beyefendi bize yaklaşıyor ve bana elini uzatıyor.

"Merhaba, ben Yüzbaşı Miller. Hunter'ın patronuyum. Bugün burada değil ama sizi ona götürebilirim."

Sonunda. Elini kuvvetlice sıkıyorum ve ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Ben Elena, Yüzbaşı Miller. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Yüzüme güldükleri için Marc ve arkadaşlarına kaşlarımı çatıyorum ve kaptanı itfaiyeye ait olduğunu tahmin ettiğim bir kamyonu kadar takip ediyorum. Acil yangın durumları için kullanılan türden değil, üzerinde departmanın logosu olan normal iki kabinli bir kamyon.

Benim için yolcu kapısını açıyor ve kamyonetin arkasına koymak üzere valizimi alıyor. Sinirlerim hâlâ bozuk ama damadımı bulmaya bir adım daha yaklaştım. Kaptan arabanın kaloriferini açtığında rahat bir nefes alıyorum.

"Montana soğuğu seni etkiliyor mu?" "Evet, ben Florida'lıyım."

Yol boyunca havadan sudan konuşuyoruz ama bu beni sinir harbi yaşamaktan alıkoymuyor. Hunter'ın evine vardığımızda, güzel büyüklükte bir kulübe olduğunu görüyorum. Yüzbaşı Miller arabadan inip valizimi alıyor ve ön kapıya yerleştiriyor. Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Hunter'ın kapısını şiddetle çalıyor.

Kendimi kamyonundan dışarı bıraktım ve birkaç adım ilerledim. Kaptan kamyonu dönerken yanımdan geçiyor ve tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Kapı açıldığında gözlerime inanamıyorum ve düşüp kendimi aptal durumuna düşürmemek için posta kutusuna tutunmak zorunda kalıyorum.

Bölüm 2

Hunter

Teçtiğimiz iki hafta tam bir kâbus gibiydi. İki yıl boyunca kasabadaki alingan ninelerden uzak durduktan ve onların işime karışmasını engelledikten sonra

özel hayat, sonunda yaptılar. Karıştılar. İş yerindeki arkadaşlarım en kötüsü oldular, evlenmem gelin hakkında benimle acımasızca alay ettiler.

Herkese bir geline ihtiyacım ya da isteğim olmadığını söyleyip duruyorum ama kimse beni dinlemiyor. Bir 'profil' oluşturuyorlar ve bir eşleşme bulduğumu söylüyorlar. zavallı bir kadın onu aradığımı sanıyor. Hepsi deli.

Daha da kötüsü, Evie son birkaç gündür hasta, bu yüzden onunla ilgilenmek için işten izin almak zorunda kaldım çünkü her zamanki dadısı da hastaydı ve ona bakamıyordu. Kızımla ilgilenmek umurumda değil; o hayatımdaki en önemli şey ama işten izin almaktan nefret ediyorum. Eğer acil bir durum olursa, ekibin daha fazla yardıma ihtiyacı olabilir.

Artık bir şey yapamam. Evie kendini çok daha iyi hissediyor, sadece burnu akıyor ve biraz hapşırıyor. Birkaç gündür ateşi vardı ama

Neyse ki ecza dolabımdaki malzemelerle tedavi etmeyi başardım.

Kapının alındığını duyuyorum ve iş gününün ortasında dışarıda kimin olduğunu görmek için telefonumu kontrol ediyorum. Kim olduğunu gördüğümde neredeyse inliyordum - kasabanın yaşlı baş belalarından biri olan Bayan Brown. Evie uyurken, kapıya gitmek ve bu istenmeyen ziyaretçiyle ilgilenmek için kalkıyorum.

Ön kapıya yaklaştığımda mırıldanmalar duyuyorum ve görünüşe göre yalnız değil. Kendimi kaçınılmaz olana hazırlıyorum ve kapıyı açıyorum.

"Hanımlar, sizi dışarıda görmek benim için bir onur."

"Hunter! Kızının hasta olduğunu duyduk, bu yüzden iyileşene kadar seni idare edecek bir şeyler getirdik."

"Zahmet etmenize gerek yoktu Bayan Brown, Bayan Callahan." "Pish, posh. Bizi içeri al, Hunter."

"Evie'nin yakalanmaktan korkmuyor musun?"

"İkimiz de grip aşısı olduk, şimdi yürü bakalım."

Küçük yaşlı hanımlar gibi görünebilirler ama oldukça güçlü ve inatıdırlar. Beni kenara itip evime giriyorlar ve beni kapıda şaşkın bir şekilde bırakıyorlar. İçlerinden biri mutfaka gidiyor ve kendini evinde gibi hissetmeye başlıyor.

Ancak Bayan Brown oturma odamdaki kanepeye oturdu ve biraz tedirgin görünüyor.

"Benimle bir şey mi konuşmak istiyordunuz, Bayan Brown?"

"Mmm, ay servis edilene kadar bekleyelim."

Neredeyse ay istemediğimi ağzımdan kaçıracaktım ama duygularını incitmeden önce kendimi kontrol etmeyi başardım. Bana ve Evie'ye destek oldular, ne zaman acil bir durum olsa bebek bakıcısı olarak devreye girdiler. Özel hayatımı işgal etmeye çalıştıkları zamanlar dışında iyi kalpliler.

Bu misafirlerle ne yapacağımı bilemediğimden, Evie'yi kontrol etmek için biraz zaman ayırıyorum. Battaniyesini düzelttim ve burnunu sildim. Biraz kıpırdanıyor ama hemen uykuya geri dönüyor. Doktor ona daha fazla sıvı vermemin önemli olduğunu söyledi, ben de bebek telsizini yanıma alarak olabildiğince sessizce oradan ayrılıyorum.

Bayan Callahan'ın ayı sehpanın üzerine koyduğunu görüyorum. Krema, limon ve şeker görüyorum. Bu malzemelerden bazılarının dolabımda olmadığını biliyorum, bu yüzden onları 'ihtiyaçlarla' birlikte getirmiş olmalılar.

"ayını nasıl alırsın, genç adam?" "Krema ve şeker, teşekkürler."

Fincanımı hazırlıyor ve bana uzatıyor. Bu eski topraklara itaat etmekten ve söyleyeceklerini dinlemekten başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Kim bilebilirdi ki benim

Neredeyse kırklı yaşlarımdayken hayatımı seksenliklerin yönetmesini nasıl beklerdim? Kabul ediyorum ve yanlarındaki kanepeye oturuyorum.

"Ee, Hunter. Sana bahsettiğimiz ajansı hatırlıyor musun?"

Bu hatırlatmayla neredeyse çayım boğazıma kaçacaktı.

"Ne olmuş yani?" Öksürmeyi bıraktığımda havlıyorum.

Onlar yaşlı hanımlar, bu yüzden onlara bu şekilde hırladığım için kendimle gurur duymuyorum, ama böyle hassas bir konuya değindikleri için bunu hak ediyorlar. En azından utanmış görünme nezaketini gösterdiler.

"İyi haber, bir eşin var! Biri seninle evlenmek ve kızına annelik yapmak istiyor."

İçimden bir ürperti geçiyor.

", değil mi?"

"Evet, canım, elbette öyleyiz. Sana ve Evie'ye yardım edeceğimizi söylemiştik." "İptal etmek zorundasınız. Her ne yaptıysanız, iptal edin."

"Oh, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Gelininiz muhtemelen çoktan yola çıkmıştır. Bir resim görmek ister misiniz?"

Hayatım boyunca hiç bu kadar öfkeli olduğumu hatırlamıyorum. Bu kadınlar çizgiyi aşılar ve başka bir insanı da entrikalarının içine çektiler.

"Bu kadına benim ve ailem hakkında tam olarak ne söylediniz?"

"Senin hakkında sadece genel bilgiler verdik Hunter, bu yüzden buraya gelip seni ziyaret etmesi gerekiyor, böylece ikiniz de birbirinizi tanıyabilir ve ardından düğün düzenlemelerini tamamlayabilirsiniz."

Çay fincanını ve tabağı sehpa çarparak düşürüyorum ve aniden ayağa kalkıyorum. Oturma odamda volta atmaya başlıyorum, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. Şu anda bu kadınlara bağırarak istiyorum. Çok fazla kırıncı şey söylemek istiyorum ama öfkeli olduğumu biliyorum, bu yüzden kafamda saymaya başlıyorum. Ne yazık ki bunun bir faydası olmuyor.

"Ah canım, Carmen, sanırım üzgün." Bayan Brown öyle diyor.

"Üzgün...?" Etraflarında dönüp ileri geri volta atarken mırıldanıyorum. "Senin bir eşe ihtiyacın var Hunter."

Midemde asit oluşmaya başladı. Bu kadınlar kim oluyor da benim hayatımda neye ihtiyacım olduğuna karar veriyor?

"Evie ve ben iyi gidiyoruz. Sadece birbirimize ihtiyacımız var. Bunu arkamdan yapman hoşuma gitmiyor."

"Arkandan iş çevirmiyorduk. Evie'yi Hope Peak'e getirdiğinizden beri size bunun olacağını söylüyorduk."

Patlamak üzereydim, derin bir nefes aldım ve gitmelerini istedim.

"Çayımız henüz bitmedi canım." "Çık dışarı, yoksa seni dışarı atarım."

İki kadın da kırılma noktamda olduğumu fark ediyor ve koltuktan fırlayıp çantalarını kapıyorlar. Kapının yanında durup kapıyı onlar için açık tutuyorum. Geçerken küfürler mırıldanıyorlar ve biliyorum ki kasaba sakinlerinin birçoğundan iyi bir konuşma alacağım.

Arabalarına binip uzaklaşana kadar arkalarından bakıyorum, sonra kapıyı fırlatıp büyük bir gürültü çıkararak kapatıyorum. Kızım hemen çığlık atmaya başlıyor, ben de onu tekrar uyutabilmek için yatak odasına koşuyorum. Evie bana çok bağlı ve ben yanındayken öfkemi hissedeceğinden endişe ediyorum.

Yine de bu ebeveyn olmanın bir parçası. Sakinleşmeli ve kızım için adım atmalıyım. Banyoya gidip yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Kızımın yatak odasına döndüğümde yanına oturuyorum ve en sevdiği kitaplardan birini okumaya başlıyorum.

Biraz zaman alıyor ama onu tekrar uyutmayı başarıyorum. Kendimi biraz uykulu hissederken aniden kapımın bir kez daha çalındığını ve birinin adımı söylediğini duyuyorum. Bu sefer, kapıda kimin olduğunu görmek için telefonuma bakma zahmetine bile girmiyorum. Ayaklarımı yere vurarak ön kapıya kadar gittim ve çekerek açtım.

Önümde bir bavul var ve posta kutuma asılmış, şimdiye kadar tanıdığım en güzel kadın. İtfaiyeye ait pikaplardan birinin uzaklaştığını görüyorum ve iş yerinden birinin bu güzelliği kapımın önüne bırakmış olması gerektiğini anlıyorum.

Bölüm 3

Elena

A Dev gibi bir adam kulübenin kapısını açıyor ve ben de kayıp kıcımın üstüne düşmemek için posta kutusunu daha sıkı kavıyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ikimiz de birbirimize uzaktan bakıyoruz. İkimiz de hareket etmiyoruz ve umarım bu yaşadığım sadece tuhaf bir rüyadır. Ne yazık ki elimden bırakamıyorum.

kendimi çimdiklemek için posta kutusunu. Bir an önce uyanmalıyım.

Kendimi posta kutusundan uzaklaştırıyorum ve dik durmaya çalışıyorum. İşte bu kadar. Evleneceğim adamla tanışacağım. Çok uzun boylu. İri erkeklerden hoşlanır mıyım? Çok yakışıklı. Onun ilgisini çekmek için diğer kadınlarla savaşmak zorunda kalacak mıyım? Bakire olmamı umursayacak mı?

Tüm bu düşünceler aklımdan geçerken birden dizlerinin etrafında bir hareketlenme görüyorum. İki küçük el devimi kavıyor ve ona sıkıca sarılıyor. Bu onu sersemliğinden çıkarmış gibi görünüyor ve hemen yürümeye başlayan çocuğa uzanıyor ve küçük kızı kollarına çekiyor.

O bana bakıyor, ben ona bakıyorum, sessiz bir tavuk oyunu oynuyoruz. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi destekliyorum. Posta kutusunu bırakmak benim ilk

adım. Hızlı bir kontrol yapıyorum. Artık baş dönmesi yok, tamam. Ayaklarımın üzerinde sabitim, tamam. Mide bulantısı? Olabilir. Hay aksi.

Zihnindeki kontrol listesini bir kenara bırakıp bir adım ileri atıyorum, sonra bir adım daha, ta ki ona, evleneceğim adama bakana kadar. Titriyor olmama rağmen yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum ve insanların yapmanızı tavsiye ettiği "yapana kadar yapıyormuş gibi yap" hareketini yapıyorum.

"Merhaba, ben gelininizim. Elena Peters." "Cehennemliksin!"

Havlaması o kadar yüksek ki, ne yaptığımı fark edip tekrar ileri adım atana kadar küçük bir adım geri çekiliyorum. Beni bu kadar kolay korkutmasına izin vermeyeceğim. Şehirden bu küçük kasabaya kadar onca yolu bu hayvanla tanışmak için geldim. Bana böyle davranmaya nasıl cüret eder?

" alalım. Sen Hunter Granger'sın, değil mi?"

"Öyleyim ama bu bir hata."

"Ajans tarafından eşleştirildik Hunter. Birbirimizi tanıyabilmemiz için buradayım."

Kaşlarını çattı. "Geldiğin yere geri dönmelisin küçük hanım."

Arkasını döndü ve evine geri dönmeye başladı. Kapıyı yüzüme kapatmaya çalışıyor ama ben valizimi kapı ile çerçeve arasına koyuyorum. Kızgın bir ifadeyle bavulu almak için çekişmeye başladı. "İyi şanslar, Bucko. Beni itmene izin vermeyeceğim."

Yanında küçücük kalıyorum ama tüm ağırlığımla kapıya yaslanıp olabildiğince sert itiyorum. Sonra çocuk ağlamaya başlıyor ve tavrı değişiyor. Kapıyı o kadar hızlı bırakıyor ki neredeyse yüzüstü yere düşüyorum ama dikkati tamamen kucağındaki mavi gözlü çocukta.

Hunter'ın gözlerinin mavi değil yeşil olduğunu fark ettim. Zor zamanlarda fark ettiğimiz şeyler ne tuhaf. Yürümeye başlayan çocuğu sanki küçük bir bebekmiş gibi sallamaya başlıyor ve ona yumuşak sözler mırıldanıyor. Ona mı? Küçük bir kıza benziyor. Bavulumu kabinin içine çekip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Hunter kesinlikle nazik bir dev ve iyi, şefkatli bir baba.

Oturma odasında duruyorum ve koltuklardan birine oturuyorum. Hunter kızına usulca şarkı söylemeye başlıyor ve kendini güzel oymalı ahşap sallanan sandalyeye bırakıyor. Yaklaşık beş dakika sonra bebek babasının kollarında tamamen uyuyor.

Hunter bana bakıyor ve tüm vücudum sıcaklıkla karşılık veriyor. Kanım kaynamaya başlıyor ve kalbim boğazımda atıyormuş gibi hissediyorum. Hissediyorum

Kapana kısılmış, ama iyi anlamda. Kızına bir öpücük veriyor ve onunla birlikte kalkıp arkadaki odalardan birinde kayboluyor.

Geri döndüğünde daha sakin ve daha az öfkeli görünüyor.

"Adın neydi senin?"

"Elena Peters."

"Elena, o ajansa ben kaydolmadım. Birisi bana iyilik yaptığını düşünerek bunu benim için yaptı."

Sesi, onu duyabileceğim ama diğer odadaki kızını uyandırmayacak kadar alçak. Şu anda çok ciddi ve içimde beni geri çevireceğine dair hafif bir korku başlıyor.

"Sanırım beni gördüğüne kesinlikle sevinmedin." Ağzımdan kaçırdım.

"Onlara işleri iptal etmelerini söyledim ama belli ki bu sabah bana sizden bahsettiklerinde siz buraya doğru yola çıkmıştınız."

"Buraya gelmek için her şeyi bıraktım Hunter."

"Üzgünüm ama kimse senden bunu yapmanı istemedi. Özellikle de ben." "Bana bir dakika verin."

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Gidecek hiçbir yerim yok. Telefonumu çıkardım ve ajansın bilgilerini aramaya başladım. Bir numara bulduğumda arıyorum ve telesekreter çıkıyor. Onlara bir mesaj bırakıyorum ve beni en kısa zamanda aramaları için yalvarıyorum.

Hunter'ın merakla beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Muhtemelen benim bir ucube olduğumu düşünüyor. Sonuçta ne tür bir kadın bir yabancıyla evlenme şansı için her şeyi geride bırakır? Çılgın biri olduğu kesin.

"Acentede cevap veren kimse yok."

"Bavulunu neden buraya getirdin?" "Seninle kalmam gerekiyordu."

"Evet, öyle bir şey olmayacak. Hope Peak Inn'de bir oda tutabilirsiniz."

"Numaraları sende var mı?"

"Daha da iyisi, sahibini tanıyorum. Bir arayayım."

Odasına gider ve oturma odasına döner, telefonu kulağındadır. Biri ona cevap verdiğinde, onlarla canlı bir konuşma yapıyor gibi görünüyor. Ancak yüzü mutlu görünmeyi bırakır ve ciddileşmeye başlar. Sonra kaşları çatılır. Bu hiç iyi görünmüyor.

"Şansımız yok. Otelin kapasitesi şu anda dolmuş durumda. Ve buradan kalkan son otobüs de çoktan gitti."

"Belki itfaiye istasyonunda beni bu gece misafir edebilecek birini tanıyan biri vardır?"

"Grup sohbetimizde soracağım."

Hızlı gibi görünen bir mesaj gönderdikten sonra telefonunu önündeki masaya . Gözleri bana dönüyor, üzerimde hâlâ o tuhaf etkiyi bırakıyor. Benim sorunum ne bilmiyorum. Yani, daha önce de yakışıklı erkekler görmüştüm.

Ama bu adam. O başka bir şey. Kızıl kahverengi saçları yakın kesilmiş, yeşil gözlerinde bir ışıltı var ve fiziği kesinlikle olağanüstü. Kesinlikle bir itfaiyeci. Boğazını temizliyor ve bir şey söylediğini fark ediyorum ama onu bir et parçası gibi süzdüğüm için kaçırmışım.

"Neydi o?" diye sordum.

"İçecek bir şey ister misin?" "Oh, um.

Seni söndürmek istemem." "Kahve, çay, sıcak çikolata?"

"Sıcak çikolata iyi olurdu."

Ayağa kalktı ve mutfağa gitti. Hizmet edilmeyi bekleyecek biri değilim, bu yüzden onu takip ediyorum. İçeri girdiğimde neredeyse bana çarpıyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Kaba bir ses tonuyla soruyor.

Ona bakıyorum. Tanrım, o kadar uzun ki, bakamıyorum bile. Ve o gözler. Kimin kirpikleri bu kadar kalın olur ki? Boğazım aniden kurudu ve konuşmak için kendimi zor tutuyorum.

"Neden beni oturma odasında beklemiyorsun? Sadece bir dakika sürer."

"Sadece mutfağınızı görmek istedim." Söylemeyi başardım.

"Oh, yemek yapar mısın?" "Hayır."

Bana kaşlarını çatıyor ve ikimiz de aynı anda neredeyse onu ezdiğimden beri bana tutunduğunu fark ediyoruz. Yavaşça ellerini benden çekiyor ve arkasını dönüyor. Bana mı öyle geliyor yoksa gerçekten kızarıyor mu? Gürültüyle dolapları karıştırmaya başladı.

Yemek pişirmiyor olabilirim ama iyi stoklanmış bir mutfağı takdir edebilirim. Hunter'ın mutfağında birinci sınıf aletler var ve oda hayal ettiğim kadar büyük. Sıcak çikolatayı karıştırırken Hunter'ın sırtını izliyorum. Gergin görünüyor ve ellerimi omuzlarına koyup ona küçük bir masaj yapma isteğimle savaşıyorum.

O henüz benim değil. Ne düşünüyorum ki? Muhtemelen beni geri çevirecek. Burada kalmanın bir yolunu bulmalıyım; aksi takdirde o çok istediğim aileye asla sahip olamayacağım. Hunter biraz inatçı görünüyor ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

İki fincan çikolatayı tepsiye koyduğunu gördüğümde onu süzmeyi bırakıp oturma odasına dönüyorum. Rahat koltuğa oturup sabırsızlıkla bekliyorum. Tepsiyi sehpanın üzerine koyuyor ve bana bir tane uzatıyor.

Güçlü, kaslı kollarına bakarken alıyorum. Hunter gibi bir adama ait olmak nasıl bir şey olurdu? Onu da bana bakarken yakalıyorum. Muhtemelen beni anlamaya çalışıyor. Ona iyi şanslar; ben bile çoğu zaman ne yaptığımı bilmiyorum.

Çikolata çok lezzetli ve sıcaklığı da tam kıvamında. İlk yudumu aldığımda bir zevk iniltisi çıkarıyorum ve Hunter'ın hâlâ orada durup bana baktığını fark ediyorum.

"Ne?"

"Yemek yerken hep böyle sesler mi çıkarırsın?"

Hoşnutsuzlukla burnumu kıvırıyorum.

"Evet. Bu kötü bir alışkanlık. Eğer yemeği , yerken mutlu sesler çıkarırım. Kendime engel olamıyorum."

Gülümseyecekmiş gibi dudağı hafifçe seğiriyor ama . Sadece kanepeye oturuyor ve çikolatasından birkaç yudum alıyor.

"Bu gerçekten çok iyi. Teşekkür ederim."

"Bu benim büyükannemin tarifi. Beni ve kız kardeşimi o büyüttü."

Hikâyesinin bu kısmının paylaşmak istediği bir şey olmadığının sinyalini verircesine kaşlarını tekrar çatıyor. Birden telefonuna uzanıyor ve kaşları çatılıyor.

"Bu gece kalman için bir yer bulamıyorum."

"Burada kalamaz mıyım? Sorun çıkarmayacağım."

"Uyuyabileceğin bir yerim yok. Misafir odası kutularla dolu ve yatak yok."

"Burada kanepede uyuyacağım. Lütfen, oraya geri dönmek istemiyorum. Hâlâ kış ve hava soğuk. Ayrıca, yarın ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

"Elena..."

"Bak, anlıyorum. Posta siparişi gelin istemedin. Elimden geldiğince çabuk yakandan düşeceğim. Gururum var, biliyorsun. Seninle aynı yerde olmak istemiyorum."

İstenmiyorum."

Uzun süre sessiz kaldı. O kadar ki beni duymadığını düşünmeye başladım. Sonra kalkıp bebek telsizini kontrol etti. Bana doğru baktığında, yenilmiş görünüyordu.

"Benim odamda uyuyabilirsin."

Sert yanıt beni şaşırttı. Zayıf bir teşekkür edip içeceğimden bir yudum daha alıyorum. Zihnim yarıyor. Eğer ben onun odasında uyuyacaksam, o nerede uyuyacak? Bir odaya girip kayboluyor ve ben kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Neyse ki, daha kolay uyumama yardımcı olan bir gece rutinim var.

Çikolatamı bitirdiğimde ve Hunter hâlâ gelmediğinde, endişelenmeye başlıyorum. Ayağa kalktım ve odaya bakmaya başladım. Onun ve ekibinin itfaiyedeki birkaç fotoğrafının yanı sıra bazı aile fotoğrafları da var.

Büyükannesi ve kız kardeşi olması gereken kişilerin fotoğraflarını görüyorum. Mutlu görünüyorlar ve şimdi nerede olduklarını merak ediyorum. Kız kardeşi ondan daha genç görünüyor. Yine de ona sormaya cesaret edemiyorum. Bu bilgiyi gönüllü olarak vermesini tercih ederim.

Yatak odasının kapısı açılıp kapanıyor ve onun bana yaklaştığını görüyorum. "Senin için çarşafı değiştirdim."

"Teşekkür ederim Hunter. Bunun anlamı çok büyük."

Sözlerimden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve yatak odasına götürmeden önce valizimi almaya gidiyor. Geri döndüğünde, sanki daha fazla iyilik isteyecekmişim gibi bana dikkatle bakıyor.

"Akşam yemeği için sandviç yiyecektim," diyor. "Senin için sorun olur mu?"

"Sorun değil, teşekkürler."

Mutfağa geri dönmesini izliyorum ve burada kalsam her gün onun yakışıklı yüzüne bakmaya alışıp alışmayacağımı merak ediyorum. Vay canına, bu ruh halinden kurtulmam gerekiyor, ben de tam olarak bunu yapıyorum. Vücudumu şiddetle sallıyorum ve bu aslında daha fazla odaklanmama ve tehlikeli düşünce trenimden çıkmama yardımcı oluyor.

Hunter geri gelip masayı hazırlıyor, sonra da gidip bebeği alıyor. Birkaç dakika sürüyor ama bebeği alıp geliyor. Uykuyla savaşıyormuş gibi gözlerini ovuşturuyor. Yemin ederim, sarı saçları ve mavi gözleriyle babasına hiç benzemiyor.

Onu mama sandalyesine oturtuyor ve beslemeye başlıyor. Karşısındaki masaya oturup biraz izliyorum ama merak beni öldürüyor.

"Adı ne?"

Bir an bana baktı ve basitçe "Evie" dedi. "Çok güzel bir isim. Kaç yaşında?"

"Şu anda korkunç iki yaşlarında ve bu doğru. Son birkaç gündür hasta, bu yüzden işten birkaç gün izin almak zorunda kaldım."

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun."

"Ben onun babasıyım. Sadece birbirimize sahibiz."

Konuşma şekli ona bakmamı sağlıyor. Ona dünyadaki en güzel şeymiş gibi bakıyor ve sanırım onun için bu doğru. Çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir, ama önümdeki sahne yumurtalıklarımı ağrıtıyor.

Onu beslemeyi bitirdiğinde, mama sandalyesinden çekip kollarına alıyor. Kız ona miyavlıyor ve adamın yüzü tamamen değişiyor, kocaman bir gülümseme beliriyor. Aman Tanrım, o tam ve mutlak bir tanrı.

Onunla birlikte odadan çıkıyor ve bana sandviçimi getiriyor, sonra yemeğini almak için geri dönüyor. Bebeğin kulağına tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve bu sahneyi izlemek çok güzel. Sonunda iki su şişesi getiriyor ve masaya koyuyor. Kucağında değerli kargosuyla kendi koltuğuna dönüyor.

"Geçirmesine yardımcı olmak için biraz beklemem gerekiyor, aksi takdirde yediği yemek tekrar geri gelecek. Yine de yemeye başlayabilirsiniz."

Başımı salladım ve sandviçten bir ısırık aldım. Mayonezli hindi ve biraz hardal. En sevdiğim. Bir ısırık alana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Şimdi açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi tıknıyorum.

"Sanırım gerçekten acıkmıştın."

Az önce kocaman bir ısırık aldım ve cevap veremiyorum, bu yüzden sadece baş parmağımla onaylıyorum. Bu büyük, güzel adamın yanında kendimi tam bir ezik gibi hissediyorum. Belki de beni göndermesi en iyisi. Bebek gaz çıkarma işini bir şampiyon gibi yaptı ve şimdi gözleri uykuya dalıyormuş gibi sarkıyor.

"Onu yatırmaya gidiyorum."

Yemeğimi sessizce bitiriyorum ve onun dönmesini bekliyorum. Tekrar oturduğunda, sohbet etmek için elimizden geleni yapıyoruz, ama anlamsız. Onunla nasıl eşleştiğimi bile anlamıyorum. Sanırım anketi kendisi doldurmadıysa, cevaplar profilini kim oluşturduysa ona ait olacaktı.

"Ajansın sitesindeki profilinizi kim oluşturdu?"

"Evie benimle yaşamaya başladığından beri beni bir eş bulmakla tehdit eden bir grup seksenlik var. Sanırım sonunda devam ettiler. I

O şeyi indirmeleri için onlarla konuşmam gerekiyor." "Bir aile istemiyor musun?"

"Benim zaten bir tane var. Ben ve Evie. İhtiyacımız olan tek şey bu. Bu yüzden mi katıldın? Hazır bir aileye sahip olmak için mi?"

"Evet. Bana hızlı bir eşleşme ve benimle birlikte bir gelecek inşa edecek iyi bir adamla parlak bir gelecek vaat ettiler."

"Bunu nasıl vaat edebilirler ki?"

"Bilmiyorum Hunter. Sayfalarında iyi referanslar var." "İnternette okuduğun her şeye inanma, Elena."

"Ben onlara güveniyorum. Gerçekten bir gelin aramıyor olman benim suçum değil. Bir adamı harika bir eş yapacağımı bilmeni isterim."

Sandalyeyi o kadar hızlı geri itiyorum ki yere düşüyor ama umurumda değil. Aceleyle çıkıyorum ve bana söz verilen yatak odasına giriyorum. Komodinin üzerindeki küçük bir lamba dışında oda tamamen karanlık. Bavulumu arıyorum ve rahat bir koltuğun yanında buluyorum.

Bavulu açabilmek için yatağın üzerine çekerken yenilgiyle iç geçiriyorum. Yetersiz eşyalarımın hepsi burada. Geri kalan her şeyi şehirde bırakmıştım. Çantanın içine bakıyorum ve geceliğimi, günlüğümü ve lavanta mumumu buluyorum. Bu gece gerçekten rahatlama tekniğimi uygulamam gerekiyor.

Mumu yaktım ve komodinin üzerine koydum. Günlük de yanına. Çıkıyorum ve banyoyu arıyorum. Kafamı koridora uzattım ve Hunter'ı mutfakta gördüm. Cesur olmalısın Elena. Ona dikkatlice yaklaşıyorum.

"Tuvalet nerede?"

"Soldaki ikinci kapı. İyi misin?"

"Teşekkürler. Evet."

Üzerimi değiştirip dişlerimi fırçalıyorum, sonra tekrar yatak odasına kaçıyorum.

Kapıyı açtığımda çılglık attım çünkü içeride yangın vardı.

"Hunter, yangın var!"

Ne olduğunu anlamadan Hunter beni kenara itti ve yangın söndürücüyle ateşi söndürmeye başladı. Ateş söndüğünde bana bakıyor, derin bir nefes alıyor.

"İyi misin?" Neredeyse çılglık atıyor.

"Evet."

Yangın söndürücüyü yere bırakır ve komodinin üzerindeki nesnelere bakmaya başlar.

"Bunlar senin mi?" Mumu ve artık yok olmuş günlüğü işaret ediyor.

"Evet, bunlar gece rutinimin bir parçası."

"Evimde sahipsiz bir mum mu bıraktınız?" İşte yine tehditkâr bir ton.

"Gideli beş dakikadan az oldu Hunter."

Şu anda söyleyeceğim hiçbir şeyi duymuyor.

"İnanılmaz!" Yatak odasından çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Hemen yan odadan bir bebek ağlaması geliyor ve onun küfür ettiğini duyuyorum.

Sanırım iyi bir başlangıç yapmadık. Hem de hiç.

Bölüm 4

Avcı

M Lanet kanepede uyumaktan sırtım ağrıyor. Evie'yi hazırlamanın ve dün kulübemi istila edip neredeyse yakıp yıkan o kıvrımlı siren hâlâ yüzünü göstermedi. O hayatımda gördüğüm en güzel kadın ve hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Ben bir eş aramıyorum. Yemin ederim aramıyorum. Sorun şu ki, onun düzgün vücudunu ve şımarık tavırlarını gördüğümde, daha iyi bir karar vermeme rağmen onu tutmak istiyorum. Kızım bugün kendini çok daha iyi hissediyor.

O günkü planlarım.

Her şeyi toplayıp hazırladıktan sonra -kızım da dahil- yatak odamın kapısını çalıyorum.

"Elena, geç oldu."

Hafifçe açılan kapının arkasında bir hışırtı duyuyorum. Sadece kırmızı bir göz ve akan bir burun görebiliyorum.

"Ağlıyor muydun?"

"Hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım var Hunter."

"Sana kırk beş dakika veriyorum. Evie'yi bir bakıcıya bırakacağım ve döndüğümde kasabaya gidip kalabileceğin bir yer bulup bulamayacağımıza bakmamızı ya da eve dönmen için bir plan yapmamızı istiyorum."

"Orada benim için hiçbir şey yok Hunter."

Sesi hırıltılıydı ve bir suçluluk duygusu hissettim. Yangın kalıntılarının olduğu odada uyumasına izin vermemeliydim.

"O zaman sana şehri gezdireyim, en azından şimdilik. Ne dersin?"

Çenesi yukarı kalktı. "İşten döndüğünde hazır olacağım." "Ocakta senin için biraz kahvaltı var."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. Kapı önümde kapanıyor ve ben aptal gibi orada kalakalıyorum. Tanrı aşkına, burası benim evim. Kızımı ve çantasını alıyorum ama bunun Elena için ne kadar adaletsiz olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bayan Brown bebek bakıcılığı teklif etti, ben de önce onun evine gittim. Evie'yi sık sık misafir ediyor, bu yüzden onu orada bırakmaktan çekinmiyorum. O ve arkadaşı Evie'ye yeni oyunlar ve farklı aktiviteler öğretmeyi seviyorlar, bu da kızımı mutlu ediyor.

Artık bazı seçimleri ne kadar kolay yapabildiğime şaşıyorum. Evie için iyi olacaksa, yaparım. Değilse, pas geçiyorum. Bu kararları başka biriyle paylaşmak nasıl olurdu?

Onu düşünmeyi bırak, Hunter.

Odamdaki yangını gördüğümde şok oldum. Bir itfaiyeci olarak evimin yangınlara karşı güvenli olması gerektiğini düşündüm. Sonra Evie'yi ve onun iyiliğini düşündüm ama beni en çok endişelendiren şey Elena'nın zarar görmesinden korkmamdı.

Kadınla yeni tanıştım ve onun nasıl olduğu ve ne hissettiği konusunda çok endişeliyim. Onun bir an önce gitmesini istediğimi unutmamalıyım. Ayrıca, o ajansın web sitesinden profilimi kaldırmaları için o ihtiyaçlara da ihtiyacım var.

Kulübeme döndüğümde zihnim düşüncelerle dolup taşıyor. Oraya vardığımda Elena'nın ön merdivenlerde oturmuş beni beklediğini görüyorum. Bu beni çok kızdırıyor ve nedenini merak etmek için durmuyorum bile. Kaldırımdan evin önüne doğru yürüyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Ne yapıyorsun? Donuyor olmalısın!"

Ayağa fırlıyor ve parmağıyla göğsümü dürtmeye başlıyor. "Geç kaldın!"

Elena'nın ruh halinin sürekli değiştiğini belirtmeliyim ama onu yatıştırmanın bir yolunu biliyorum.

"Özür dilerim. Bayan Brown sohbet etmek istedi. Ama senin sevdiğin kafeye gitmeye ne dersin?"

İçimden ona bağırmak ve içerde bekleyebileceğini söylemek geliyor. Ama bunu yapmayacağım. Bu güzel kadınla daha fazla kafa bulmak istemiyorum.

"Tamam."

"Eğer hazırsan, gitmeliyiz. Kafeye gitmeden önce uğramak istiyorum."

"Önce kahveyi yapamaz mıyız?"

"Perfect Brews'da sahibiyle konuşarak biraz zaman geçirmek istiyorum, o yüzden bu biraz zaman alacak. Merak etmeyin, kamyonetimin koltukları ısıtmalı."

Yanına gidip kamyonetin kapısını açıyorum ki içeri girebilsin. Oturduğuında, emniyet kemerini bağlamak için öne doğru eğiliyorum. şeftali ve vanilyanın tatlı kokusu duyularımı işgal ediyor ve bir dakikalığına donup kalıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Kendimi toparlayıp geri çekiliyorum ve onun bakışlarından kaçınarak kapıyı kapatıyorum. Kamyonun önüne geçtiğimde gözleri beni takip ediyor ve ben sürmeye hazırlanırken de benden ayrılmıyor. Bana bakışını görmezden geliyorum ve motoru çalıştırmadan önce yaptığım olağan kontrolleri yapıyorum.

Dikkatinin üzerimde olması biraz tedirgin edici ama iyi anlamda. Onu kokladığım için utanmasaydım, güzel kehribar gözlerinin üzerimde olması hoşuma giderdi. Yola çıktık ve ortam o kadar gergindi ki bıçakla kesebilirdiniz.

İtfaiye istasyonuna vardığımızda tüm meslektaşlarım Elena'nın etrafını sarıyor ve onu getirme konusunda şüphelerim oluşmaya başlıyor. Marc arabanın kapısını açıyor ve ona yardım ediyor. Herkes etrafını sarıyor ve ona sorular sormaya başlıyorlar.

Neyse ki onlara sadece gülümsüyor ve havadan sudan konuşuyor gibi görünüyor. Etrafıma bakıyorum ve Kaptan Miller'ın bana yaklaştığını görüyorum.

"Hey, Kaptan."

"Dün gece evinizde çıkan yangın da neyin nesiydi?"

"Küçük bir kaza. Endişelenecek bir şey yok."

"Evie nasıl?"

"Çok daha iyi, ama şimdi yeni bir sorunum var," diyorum Elena'ya bakarak. "Bilmiyorum Hunter. Bu sahip olmak için güzel bir sorun."

"Ona kalacak bir yer bulmalıyım. Buraya gelmek ve benimle evlenmek için her şeyi bıraktı."

"Ben bir sorun görmüyorum. Karım bir haftadan kısa sürede bir parti planlayabilir." "Kaptan!"

"Ne?"

"Ben bir eş istemiyorum."

Bunu söylemem gerekenden biraz daha yüksek sesle söyledim ve herkes dönüp bana baktı. Elena'nın yüzündeki dehşeti görüyorum, sonra görevde olmayan bir grup itfaiyeci tarafından uzaklaştırılıyor.

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum, Kaptan."

"Şey, o burada. Neden ona bir şans vermiyorsun?"

Neden ona bir şans vermiyorum? Belki de değişimden hoşlanmadığım içindir. Belki de Evie hayatıma girdiğinde hayatım altüst olduğu ve bunu kızıma yapmak istemediğim içindir. Belki de korktuğum içindir.

"Karınız ona kalacak bir yer bulamaz mı?"

"Olması gereken yerde, Hunter. Bununla savaşmayı bırak. O tatlı bir kadın ve sonunda seninle tanıştığı için çok heyecanlıydı."

"Evet, onu sıcak patates gibi bırakıp aceleyle gittiğin için teşekkürler. Bana çok şey borçlusun."

Kaptanımla bu şekilde konuşmamalıyım, ama biz arkadaşız, bu yüzden bundan kurtulabilirim. O sadece gülüyor ve uzaklaşıyor. Tüm erkeklerin muhtemelen kadınımla tatlı tatlı konuştuğu yeri işaret ediyor. Bir dakika. Bu da nereden çıktı şimdi? Artık burada durup onu ve güzel gözlerini düşünemiyorum ama içten içe onu tüm bu erkeklerin ilgisinden uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum.

Elena'nın etrafını saran erkekleri uzaklaştırmam biraz zaman alıyor. Gülümsüyor, bu da onu ısıltılı gösteriyor. Beni fark ettiğinde gülümsemesi kayboluyor ve bu kalbimi biraz acıtıyor.

"Hazır mısın?" Sesimde sert bir tonla ona soruyorum.

Dudaklarını büzüyor ve sonra sahte bir gülümseme takınıyor. Sahte olduğunu biliyorum çünkü gözleri birkaç dakika önce olduğu gibi ışıltamıyor.

"Sanırım paçayı kurtardın, Hunter. Bu harika beyefendilerin hepsi çok nazikti ve bana telefon numaralarını verdiler. Sen farkına bile varmadan, bir itfaiyeciyle evlenmiş olacağım."

Kağıt parçalarını fırçalıyor, ben de onları alıp yırtıyorum ve çöp kutusuna atıyorum. Az önce ne oldu da

Elena'nın gözlerinin içine bakmaya korkuyorum ama o kamyonetime binerken gülüyor.

Benimle çalışan bu aptallarla konuşmam gerekecek. Kamyonuma kadar tepinip bindim. Yolculuk bir kez daha gergin kendi hareketlerim hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Unutmayacağım tek şey Elena'nın gülümsediğinde ne kadar güzel görüldüğü. Belki ona karşı daha nazik olsaydım, daha sık gülümserdi.

Perfect Brews'e varıyoruz. Mekan tıklım tıklım, ama eminim sahibi Carly bizimle oturacak ve işleri çözmemize yardımcı olacak.

"Seni yakalayana kadar bekle. Kaldırım kaygan." "Tamam."

Yanına gidip kapısını açıyorum. Soğuktan yüzü pembeleşmişti ve içeriye, sıcak bir yere gittiğimiz için mutluydum. Bana tutunmasını sağlıyorum ve birlikte işletmenin kapısına doğru yürüyoruz. Kapıyı onun için açıyorum ve o benden önce içeri giriyor.

Bir masa boştu ve ona gitti. Etrafa bakıp Carly'yi buluyorum ve ona el sallıyorum. İkimiz de oturduk ve ruh halini ölçmek için Elena'nın yüzüne baktım. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum.

"Buranın hamur işleri gerçekten çok güzel." "Oh, evet. Dün burada yedim." "Ne yediniz?"

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Beni tersledi.

Neyse ki Carly bize yaklaşmak için o anı seçti.

"Hey Elena, bakıyorum damadını bulmuşsun. İşler nasıl gidiyor?"

Gerginleşiyorum. Elena bu kasabada çoktan arkadaşlar edinmiş ve sadece yirmi dört saat oldu.

"Carly, bize birkaç dakika ayırabilir misin?" "Evet, tabii."

Bir sandalye çekti ve oturdu. Bana bakıyor ve sanki şaşırmış gibi kaşları kalkıyor.

"Sürprizini beğenmiş gibi görünmüyorsun," diye sırtıyor.

Yorumu görmezden geliyorum. "Oda kiralayan biri var mı biliyor musun? Elena'nın kalacak bir yere ihtiyacı var."

"Neden seninle kalamıyor? Birbirimizi tanımanın en iyi yolu bu."

"Carly, lütfen. Elena'nın gidecek bir yeri yok."

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve beni incitmek istiyormuş gibi görünüyor.

"Hunter Granger, büyükannen senden utanırdı. Bu güzel ruh Hope Peak'e kadar seninle tanışmak ve umarım seninle bir aile ve gelecek kurmak için geldi. Ve sen sanki hiç önemi yokmuş gibi ondan kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Carly'nin sözlerini duyduğunda Elena'nın yüzündeki incinmiş ifadeyi görüyorum. Sanki dünyadan saklanmak istiyormuş gibi kamburunu çıkarıyor.

"O işgüzar seksenliklerden işime karışmalarını ben istemedim, Carly."

"Bunun gerçekten bir önemi yok, değil mi Hunter? O burada, harika biri ve ona bu şekilde davrandıktan sonra böyle bir kadın sana ikinci kez bakmak isteyeceği için kendini şanslı saymalısın."

Sözleri beni gençliğimden beri hiç olmadığım kadar sinirlendiriyor.

"Yani bana yardım etmeyeceksin."

Elena'ya dönüyor ve elini sıkıyor. "Sana ne getireyim tatlım?"

"Bir cappuccino lütfen."

"Harika. Size en iyi hamur işlerimizden de göndereceğim."

Kalktı ve bizi terk etti. Davranışından gurur duymuyorum ama henüz değiştiremeyecek kadar inatçıyım.

"Elena..."

"Sadece, yapma. Kendini açıkça ifade ettin."

Kâkülleri gözlerini kapatıyor ama gözyaşlarının düşmeye hazır olduğunu söyleyebilirim. "Lanet olsun. Özür dilerim, Elena. Bu senin hatan değil."

Eline dokunmak istiyorum ama elini masadan çekip altına saklıyor.

"Bana bir şey söyle."

"Belki de sadece gitmeliyim. Bir sonraki otobüse bineyim, nereye giderse gitsin." Oturduğu yerden kalkmaya başladı ama ben onu geri çektim.

"Bana neden bir yabancıyla evlenmek istediğini söyle."

Soruma şaşırılmış görünüyor.

"Bir aile istiyorum Hunter. İyi bir eş ve anne olacağımı biliyorum."

"Bundan eminim, ama biriyle gerçek bir bağ kurmayı tercih etmez miydin?"

"O kadar kolay değil Hunter. Şehir farklı ve birisi ajansı tavsiye ettiğinde, barlara gitmek ya da hızlı randevulaşmak yerine deneyebileceğim bir şey olduğunu düşündüm."

"İnsanlar hâlâ hızlı buluşma mı yapıyor?" "Bu bir şey." Omuz silkiyor.

"Bu ajansa çok para ödediniz mi?"

"Bence her kuruşuna değdi."

"Sana bu şekilde davrandığım halde mi?" "Evie için bir anne istemiyor musun?"

Sorusu beni şaşırttı.

"Şu ana kadar iyi gittiğimizi düşünüyorum."

"Bir annenin dokunuşu genç bir bayanın hayatında çok önemlidir." "Konudan uzaklaşıyoruz."

"Annesine ne oldu?"

Omuzlarım daha da gerildi. Ebeveynlerimin ölümünden sonra yaşadığım en zor şey hakkında konuşmak istiyor muyum? Elena'yı sadece yirmi dört saattir tanıyorum ama kalbimde taşıdığım her küçük sırrı ona anlatmak istiyorum.

"O öldü."

"Çok üzgünüm Hunter." Samimi görünüyor. "Ne zamandır ? Kulübede hiç fotoğrafını görmedim."

"Değildi... Değildim... Evie kız kardeşimin kızı. Sissy akciğer kanserinden vefat etti. Her şey çok hızlı gelişti, sonra bir kızım oldu ve hayatım alt üst oldu."

Nefes nefese kalıyor ve sonra elimi tutmak için uzanıyor. Onun sıcaklığının bu bağlantıdan sızdığını hissediyorum ve bu kalbimi eritmeye başlıyor.

"Evie için harika bir babası Hunter. Ona ne kadar iyi baktığını fark ettim. Eminim kız kardeşin seni cennetten izliyordur ve kızını yetiştirdiğin için mutludur."

"Cennete inanıyor musun?"

"Ben pek çok şeye inanırım. Beni tanısaydınız bunu çok geçmeden ."

Bana gülümsüyor ve güzelliği, kıvrak zekâsı ve iyi kalbi beni etkiliyor.

"Bunun doğru olduğuna eminim."

Diğer elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve bakışlarımı onun yuvarlak, melek yüzüne sabitliyorum.

"Bana kız kardeşinden bahset," diyor yumuşak bir sesle.

Sonraki iki saat boyunca Elena'ya ailemi anlattım. Annemle babamın nasıl öldüğünü, büyükanneimin bizi nasıl yanına aldığını, ben ve Sissy'nin

ayrılmaz. Hakkını vermeliyim, Elena söylediğim her kelimeyi dinliyor ve ilgili sorular soruyor. Hiç bu kadar dinlendiğimi hissetmemiştim. "Sanırım konuşmayı bırakma vaktim geldi. Gidip bir şeyler yemek ister misin? Bugün lokantada bir sosisli sandviç festivali var. Küçük bir kasaba olayı ama gerçekten eğlenceli."

Gülümsüyor ama tereddüt ediyor.

"Gerçekten kalacak bir yer bulmam lazım. Artık otobüse binmek için çok geç."

Neyim var bilmiyorum ama şehirden ayrılacağını karnıma ağırlar giriyor.

"Benimle kal."

"Ne?"

"Benimle kal, Elena. En azından bundan sonra ne yapmak istediğine karar verene kadar. Tam bir pislik gibi davrandım. Tek mazeretim, insanların benim adıma karar vermesinden hoşlanmıyor olmam."

"Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum. Yine de emin misiniz? Yaşayacak bir yer bulmam biraz zaman alabilir."

"Eminim."

"Bir markete uğrayabilir miyiz? Size teşekkür etmek özel bir yemek yapmak istiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin,

Elena." "Hadi, eğlenceli olacak."

Tatlı olarak biraz hamur işi aldık ve markete gittik. Elena'nın bir kuruş tasarruf etmeyi sevdiğini zor yoldan keşfettim, bu da ihtiyacı olan her ürün için fiyatları karşılaştırmaya devam ettiği anlamına geliyor. Ev yapımı lazanya için gerekli malzemeleri toplamamız neredeyse bir saatimizi aldı. Neredeyse dışarıdan sipariş vermeyi önerecektim ama duygularını incitmek istemedim. Onun gülümsediğini görmek bir şekilde benim önceliklerimden biri haline gelmişti.

Eve dönerken, Evie'yi Bayan Brown'ın evinden aldık ve daha iyi bir karar vermeme rağmen, Elena'nın kızımı arabaya taşımaya izin verdim. Ben arabayı eve götürürken o da arkada onunla oturmaya karar verdi. Bebekle konuştuğunu duyabiliyordum ama fısıldadığı için kelimeleri çıkaramıyordum.

Eve döndüğümde, ben üstümü değiştirip yiyecekleri kaldırırken kızların biraz oynamasına izin verdim ve lazanya için gerekli malzemeleri mutfak tezgahının üzerine bıraktım. Evie'nin yemeğini çoktan hazırlamıştım ve Elena da yemlik olarak hizmetini sundu. Evie'nin yemeğinin sonunda ikisi de patates püresine bulanmışlardı ve Elena artık gülümsemiyordu. Sanırım Evie'ye bakmanın

bebek aslında olduğundan daha kolaydı. Bu ev ortamının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu anlamalıydım çünkü gecenin sonunda bir yangın daha söndürmek zorunda kaldım.

Bölüm 5

Elena

B Başım büyük beladaydı. Şimdi Hunter bana iyi davranıyor, eskisinden on kat daha lezzetli görünüyor. Bana gönderdiği her gülümseme her yerimi ateşlendiriyor ve ben de rahatlamak için bacak bacak üstüne atıp duruyorum. Aralarında bir ihtiyaç oluşuyor.

Sorun şu ki, . Bu kötü, çok kötü bir şey. Hunter gibi bir adama aşık olmak çok kolay olurdu ama bana acıdığı için iyi davrandığından eminim. O kızına masal okurken ben hızlıca bir duş alıyorum.

Bavulumda bulabildiğim en kalın giysileri giyerim ve sonra mutfığa gidip yemekle başlarım. İtalyan yemeklerini severim, bu yüzden sık sık lazanya yaparım. Hunter'ın mutfığı oldukça modern ve gerçekten tanımadığım bazı aletler var. Bir önlük bulup giyiyorum. Bana oldukça büyük geliyor ama sorun etmiyorum.

Hunter'ın sesi diğer odadan geliyor ve beni sakinleştiriyor. Makarna için su kaynarken kendimi rahat bırakıyorum ve sebzeleri kesmeye başlıyorum. Bu bana

ve umutlandığım için zihinsel olarak kendimi tekrar azarlıyorum. Onu etkilemek için yemek yapmıyorum. Gerçekten yapmıyorum. Ciddiyim. Onu etkilemeye çalışmıyorum. Peki, tamam. Yemeklerime bayılmasını istiyorum. Benim ona aşık olduğum kadar onun da bana aşık olmasını istiyorum. Bir süre sonra, onun

Ses kesiliyor ve neyin peşinde olduklarını merak ediyorum.

Öğrenmek için çok beklememe gerek yok. Hunter mutfağa giriyor ve lazanyayı hazırladığım adaya bakan bir tabureye oturuyor. Bir şey söylemedi, ben de yaptığım işe devam ettim. Bu tam olarak doğru değil. Mutfağında dolaşırken gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

"Yemek yapmadığını söylediğini sanıyordum?" "Talimatları takip etmekte iyiyimdir."

Kaşlarından biri kalkıyor, kaşlarını oynatmaya çalışan bir çizgi film karakteri gibi görünüyor ama sadece biri kalkıyor. Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ve malzemeleri fırın kabına koymaya devam ediyorum.

"Başka ne yapabilirsin?"

"Çoğu İtalyan yemeğiyle başa çıkabilirim. İtalyan yemeklerini sever misin? Ben malzemeleri alırken hiçbir şey söylemedim."

"Meksika yemeğinden sonra ikinci favorim."

"Hoşunuza gidebilecek birkaç tarif biliyorum." Tacos. Takolarla başa çıkabilirim. "Burada kaldığın sürece benim aşçım mı olacaksın?"

Gülümsüyor, bu yüzden şaka yaptığını biliyorum, ama fikrin bir değeri var. "Belki de yapmalıyım."

"Sadece şaka yapıyordum, Elena. Bu arada harika görünüyor."

Lazanyanın son rötuşlarını yapıyorum ve folyo kağıdıyla kaplıyorum. Fırın önceden ısıtılmış ve hazır. Hunter önüme çıktığında fırın kabını almaya gidiyorum.

"Bana bırak. Bu fırın çok sıcak oluyor."

Tabağı fırına yerleştiriyor ve ben de zamanlayıcıyı kırk beş dakikaya ayarlıyorum. Hazırlamam gereken birkaç şey daha var; salata ve sarımsaklı tereyağı ekmek gibi. Hunter taburesine geri otururken ben de bunları yapmaya başlıyorum.

"Bütün gece orada oturup beni mi izleyeceksin?"

"Mutfağında kendini evindeymiş gibi hissediyorsun."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor. Ona bakmaya neredeyse korkuyorum ama cesur olmalıyım. Yüzündeki gülümseme samimi görünüyor, ama sanırım bu adamın mizah anlayışını anlamıyorum.

"Bir dakikalığına beni neredeyse korkutuyordun." "Neden?"

"Evinizde çoktan hoş karşılandığımı sanıyordum." "Burada her zaman hoş karşılanırsın."

Tezgâhın üzerindeki bebek telsizinden bir ses gelir ve Hunter hemen kontrol eder.

"Yakın zamanda aşağı ineceğini sanmıyorum. Gidip onu getireyim."

Hazırlığımı bitirdikten sonra masayı hazırlamak için mutfakı karıştırmaya başladım. Birkaç servis altlığı ve çatal bıçak takımı bulup işe koyuluyorum. Hunter, Evie'nin yatak odasından çok uyanık bir bebekle çıkıyor. Onunla birlikte yere oturuyor ve oyuncak sepetini yanına çekiyor.

Ona karşı çok nazik ve onu çok kolay güldürüyor. Aralarındaki bağ güçlü ve cennetteki annesi için küçük bir dua ediyorum. Başka birinin çocuğuna annelik yapabilir miyim? Bunu bir dakika düşündüm ve bir annenin sevgisinin kan bağına ihtiyaç duymadığına karar verdim.

Sorun şu ki, Hunter kızına annelik yapmama izin verecek mi? Kızıyla birlikte bu küçük kasabada kendine bir hayat kurdu. Toplumdan destek alıyor ve işleri oldukça iyi idare ediyor gibi görünüyor. Her halükarda, bu küçük kızın annesi olmak için burada olmadığımı unutmamalıyım.

Bir aile istiyorum ve bunu elde edeceğim. Sadece ajansa bana başka bir eş bulması için bir şans vermeliyim. Masayı hazırlamayı bitirdiğimde rahat koltuklardan birine oturuyorum. Sonra telefonumu elime alıp Mükemmel Gelin Ajansı'na bir e-posta gönderiyorum.

Ev sahiplerinin bana söyleyeceklerinden neredeyse korkuyorum. Sanırım bana para iadesi teklif edecekler, ama ben para iadesi istemiyorum; bir koca istiyorum. Etrafımda bir sürü kahkaha var, ben de telefonumdan başımı kaldırıyorum.

"İkiniz çok eğleniyor gibi görünüyorsunuz."

"Evie akıllıdır ve yeni şeyler öğrenmeyi sever. Yine de durgunlaşmaya başlamış gibi görünüyor."

"Onu yatırmana yardım etmemi ister misin?" "Bir rutinimiz var."

"Belki de öğrenmeliyim. Buradayken bebek bakıcılığı yapmam gerekirse yardımcı olabilirim." "Ben yaparım. Bana yemek yaptın. Sanırım bu kadar yeterli."

Bebek biraz uykulu görünüyor, bu yüzden sandalyemden kalkıp onu yatak odasına götürmesini izliyorum. Döndüğünde aramızda yine bir gerginlik oluyor ve bunu nasıl kıracağımı bilemiyorum.

Zamanlayıcı çaldığında neredeyse yerimden fırlayacaktım. Hunter bana gülüyor ve oturmamı işaret ediyor.

"Fırından çıkarayım."

"Ekmeği birkaç dakika bekletmelisin." "Ben hallederim."

Şehirdeki arkadaşım Jenny'ye küçük bir not yazmaya karar verdim. Ona maceram hakkında bilgi verecek ve neredeyse nasıl geri gönderildiğimi anlatacak vaktim olmadı. Hunter tarafından reddedilmek çok acı vericiydi ama onun nereden geldiğini anlıyordum.

Jenny hemen cevap veriyor ama bunu bir sesli mesajla yapıyor. Şimdi dinlemeye cesaret edemiyorum çünkü soruları olacağını biliyorum. Telefonum elimde titriyor.

Alo??? Jenny:

MERHABA?!

Ben: Şu anda konuşamam. zaman yazarım. Jenny:

Hala eve dönebilirsin.

Sonra konuşuruz.

Evet, onu başından savdığım için bana kızacak. Gerçek şu ki Hunter ve onun bana karşı tutumu hakkındaki düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Umarım bunu önümüzdeki birkaç gün içinde yapabilirim.

"Akşam yemeği hazır."

Sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor ve ona baktığımda, çok yakışıklı ve yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle, onunla ve Evie'yle bir hayat hayal etmekten kendimi alamıyorum. Masaya oturuyorum ve bir ısırık almasını bekliyorum.

Isırıyor, çiğniyor ve inliyor. Bu boğucu ses beni derinden etkiliyor ve sandalyemde kıpırdanıyorum.

"Beğendiğine sevindim."

"Gitmene asla izin vermeyebilirim."

Bu sözler tüylerimi diken diken ediyor, ama biliyorum ki bunları gerçekten dilediğim gibi kastetmiyor. Yemeğimizi bitirdikten sonra ona hamur işlerinin yanında kahve içmek isteyip istemediğini soruyorum.

"Daha fazla zahmete girme, Elena."

"Hiç sorun değil."

Mutfağa giriyorum ve kahve demlemek için Moka cezvesini ocağın üzerine koyuyorum. Bir tane olmasına şaşırdım ama Hunter'la ilgili pek çok şey

İnanılmaz. Hamur işlerini bir tabağa dizip yemek odasına götürüyorum. Hunter orada öylece duruyordu, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı.

"Pain au chocolat'larını denediniz mi?"

"Hayır, sen aldın mı?"

"Oh, evet. Bir kez daha tatmak için ölüyordum."

Tabaktaki böreği kaldırıyorum ve bana ne olduğunu bilmiyorum ama tatlıdan bir parça koparıp ısırması için dudaklarına götürüyorum. Sunduğum lokmayı kabul ederken bakışları ısınıyor. Gözleri mutlulukla kapanıyor ama benim tek görebildiğim ağzının kenarına yapışmış çikolata parçası.

Gözlerini açıp bir ısırık daha almaya heveslendiğinde, diğer elimi kaldırıp başparmağımla ağzındaki çikolata parçasını siliyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama başparmağımı ağzıma sokuyorum ve sanki hayatımda tattığım en lezzetli şeymiş gibi çikolatayı emiyorum. Ve öyle de olabilir.

Hunter'ın bana bakışı kavurucu derecede sıcak ve bu bakış beni felç ediyor. Dudaklarımız birbirine değmesine ramak kalana kadar yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

"Elena..."

"Öp beni."

Ve yapıyor da. Sıcak dudakları dudaklarıma değiyor ve bedenim sanki canlı bir telle temas etmiş gibi tepki veriyor. Birleştiğimiz o tek noktadan itibaren her yerim elektrikleniyor. Öpücüğü yumuşak başlıyor ama kısa sürede tutkuya, ateşe ve saf şehvete dönüşüyor. Bunu hayatımda daha önce hiç yaşamamıştım.

Dili ağzımın içinde yolunu bulup benimkiyle erotik bir savaşa başladığında kollarında erimeye başlıyorum. Gömleğine tutunuyorum çünkü tiz bir ses bizi ayırdığında yaşadığım duygu yoğunluğu yüzünden bacaklarımın tutmamasından korkuyorum.

Hunter benden daha hızlı davranıyor ve mutfığa koşuyor. Yangın çıktı ve hemen yangın söndürücüyü kaptı. Kullanılmış olanı değiştirecek zamanı olduğunu bile bilmiyordum. Neyin yandığına yakından baktığımda, kahve makinesinin çok yakınında bıraktığım bir havlunun alev aldığını görüyorum.

Dönüp ona bakıyorum ve ne kadar solgun olduğunu fark ediyorum. O bir itfaiyeci ve korkuyor mu? Konuşmak için ağzımı açıyorum ama beni susturmak için elini kaldırıyor. Birkaç dakika geçti ve ben utanmaya başladım. Hunter beni mutfaktan çıkarmak için hareket etmiyor. Sonraki sözleri beni şoka sokuyor.

"Elena, sen harika bir insansın ama bence sen bir yangın başlatıcısın."

Clzpscc 2

Hunter

I Elena'nın son yangını başlatmasının üzerinden bir hafta geçti ama tetikte olmayı bırakamıyorum. Evin etrafındaki her şeyi kontrol ediyorum, özellikle de dışarı çıkmam gerekiyorsa.

Evie de onunla. Onu dikkatimi çekmek için yangın çıkarmakla suçladığımda telaşlandı ve ardından çantasını toplamaya başladı. Gitmesine izin vermedim.

O zamandan beri her gün, sanki yangını ve etrafındaki tehlikeleri yeni öğrenmiş küçük bir kızmış gibi ona yangın güvenliğini öğretiyorum. Çok utanıyor ama dikkatle dinliyor ve ona verdiğim bir deftere her şeyi yazıyor.

Sevgililer Günü'nden birkaç gün önce ve o gün için özel bir şey yapmayı düşünüyorum. Bu arada, bu güzel ama tehlikeli kadına karşı hissettiklerim hakkında biriyle konuşmam gerekiyor. İtfaiye istasyonunda erken bir vardiyam var ve işim bittiğinde Yüzbaşı Miller'ı aramaya gidiyorum.

"Kaptan, bir dakikanız var mı?"

"Hey, Hunter, içeri gel ve kapıyı kapat."

"Bir konuda fikrini almak istiyorum." "Küçük kundakçınız hakkında mı?"

Öne doğru eğildim ve ellerimi yüzüme koydum. "Ne yapacağımı bilmiyorum kaptan."

"Sadece şaka yapıyordum, Hunter."

"Sorun şu ki, bunu bilerek mi yapıyor yoksa o kadar beceriksiz ki sürekli yangın mı çıkarıyor gerçekten bilmiyorum. Tanrı aşkına, ben bir kulübede yaşıyorum."

"Whoa, whoa, whoa. Sakin ol, Hunter."

Bu noktada hiperventilasyon , bu yüzden kaptan bana nefes almam için bir torba uzatıyor. Birkaç dakika sonra sakinleşmeye başladım. Ona asıl meseleyi anlatmalıyım.

"Ona karşı bir şeyler hissetmeye başladım." "Bu çok mu kötü?"

"Gittiği her yere yangın dedektörü taktırmam gerekiyorsa öyle."

Elena'nın yangın dedektörü olan bir kolye takma fikrine gülüyorum. Bütün bu durum beni delirtiyor.

"Kazalar dışında, ikiniz nasıl geçiniyorsunuz?"

"Son kazanın olduğu gece inanılmaz bir öpücük paylaştık," diye garip bir şekilde itiraf ediyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ama yangını söndürdükten ve onu kundakçı olmakla suçladıktan sonra geri çekildi. Etrafımda yumurta kabukları üzerinde yürüyor ve ben de onun yanında aynı şeyi hissediyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Sevgililer Günü'nde onun için özel bir şey yapmak istiyorum."

"Where Hope Blossoms'tan ona her zaman güzel bir buket alabilirsiniz. Blossom sana çok iyi bakacak."

"Evet, ama onu şık bir akşam yemeğine götürmek istiyorum. Şampanya falan içeriz. Tekrar yakınlaşmaya başlamamızı istiyorum. Buna ihtiyacım var."

"Evie ile arası nasıl?"

"O harika biri. Evie onunla oynamaya bayılıyor. Tüm doldurulmuş hayvanlarıyla çay partileri yapıyorlar. Kızımla gerçekten çok iyi anlaşıyor. Kurdukları bağ hoşuma gidiyor ama beni de korkutuyor."

"Neden endişeleniyorsun?"

"Ya Elena böyle küçük bir kasabada yaşamayı kaldıramazsa? Ya fikrini değiştirir ve bizi terk ederse? Evie harap olur."

Kaptan bana veremediğim bir bakış attı. "Sadece Evie mi?"

"Sevgililer Günü'nde onu akşam yemeğine götürebileceğim güzel bir yer biliyor musun?"

"Birkaç ay önce açılan küçük bir İtalyan restoranı var, hatırlamıyor Gianni'nin Yeri?"

"Ah evet. İtalyan yemeklerine bayılır."

"Ama hemen rezervasyon yaptırırsanız iyi olur. Çoktan tamamen olabilir." Tereddüt ediyor. "Dinle, bence aşk uğruna savaşılmaya değer. Evren sana kızı çoktan getirdi. Tek yapman gereken emek vermek."

"Evet, sanırım. Teşekkürler, Kaptan."

Kaptanın ofisinden girdiğimden daha şaşkın hissederek çıkıyorum. Telefonumdan restoranın numarasını kontrol ediyorum ve rezervasyon yaptırıyorum. Restoran sahibini geceyi Elena için özel kılmama yardım etmesi için ikna etmeyi başarıyorum. Kullanabileceğim küçük bir özel odaları var.

Bir sonraki durağım Sevgililer Günü için gül siparişi vermek üzere Where Hope Blossoms. Blossom'ın Elena için küçük bir buket mevsimlik çiçek almam konusunda beni ikna etmesine izin verdim. Bu iş bittikten sonra eve gitmeye ama oradaki her şeyle uğraşmaya gerçekten hazır değilim. Bu yüzden üzüntülerimi gidermek için Willow Hope barına gidiyorum.

Öğleden sonra olduğu için bar nispeten boş. Tek başıma bir masaya oturmak istemiyorum. Diğer müşterilerin bana acıma riskini almak istemiyorum. Bu yüzden, barda bufalo ekose tişörtlü bir adamın yanında bir koltuk seçiyorum - kendi kalbimden sonra bir adam.

Biramı içiyorum ve yabancıyla aramdaki kasede duran patlıcanlı karışımdan atıştırıyorum. Televizyonda bir maç var ama ben pek dikkat etmiyorum.

"İtfaiyeci misin?" diye

soruyor. "Beni ne ele verdi?"

"Ceketindeki logo."

"Oh, tabii ki. Evet, Hope Peak İtfaiye Departmanı'na üyeyim." "Zor bir vardiya mı?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman neden biri köpeğini tekmelemiş gibi görünüyorsun?" Omuz silkiyorum ve sonra kendimi tanıtmaya karar veriyorum. "Ben Hunter." "Fletcher. Çok ilginç."

"Neymiş o?"

"Hunter's Peak'ten geliyorum. Colorado'dan."

"Buraya kadar gelmiş ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşımın ayak işlerini yapıyordum. Woodland Falls'ta yaşıyor ve Perfect Brews'e teslimat yapmamı istedi."

"Sanırım Woodland Falls'u duymuştum. Güzel bir yer mi?"

"Öyle ama ben dağlardaki yerimi tercih ederim. Sessiz, sakın ve uzak."

"Evet, benim hayatım da böyleydi..."

Onun adını söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Evet, hayatım artık sessiz ve sakın değil ama bu abartılıyor.

"Bana söylemene gerek yok. O bir kadın. Her zaman bir kadındır." "Öyle, ama biraz karışık."

"Her zaman öyle değil mi?"

"Beni hazırlıksız yakaladı ve şimdi yavaş yavaş beni kazanıyor. Onun hakkında öğrendiğim her katman beni büyülüyor ve öyle bir noktaya geldim ki onsuz yaşayamayacağımdan endişelenmeye başladım."

"Peki sorun nedir?"

"O tehlikeli biri. Başkaları ve kendisi için. Korumam gereken bir kızım var."

"Biraz odun kesmelisin." "Ne?"

"Rahatlatıcı."

Biralarımızla kadeh kaldırdık ve gecenin geri kalanında saçma sapan konuştuk. Fletcher'ın buralı olmaması çok kötü; iş arkadaşım olmayan bir arkadaş gerçekten işime yarayabilirdi. İstasyondaki adamlar kendilerini tutamadılar ve bana zor anlar yaşattılar.

Saatime baktığımda neredeyse on bir olduğunu görünce şaşırdım. Evie'yi bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için kendime lanet ettim. Elena ile birlikteydi ama Elena'nın işi kızıma bakmak değildi, her ne kadar bunun için her zaman gönüllü olsa da.

Eve dönerken aklımda hâlâ tehlikeli cadalozun düşünceleri vardı. Son bir haftadır ona olan çekimimle savaşıyordum ama şu anda bir kırılma noktasındayım. Pek çok kez uzanıp yanağını okşamak ya da bir tutam saçını yerine oturtmak istedim. Karanlık taraflarım onun kollarımda çırlıçıplak olmasını, ben onun ırzına geçerken adımı inlemesini arzuluyordu.

Kamarama girdiğimde zihnim biraz sakinleşti ve her şey düzene girmiş gibi görünüyordu. Evie'yi görmeye gittim ve onu Elena'nın kollarında uyurken buldum. Kızıma masallar okuduğum sallanan sandalyedeydiler.

her akşam. Eğer Elena Evie'yi kucadına almak zorunda kaldıysa, bunun nedeni Evie'nin huysuzluğu olmalıydı. Bu sık sık oluyordu ve onu tekrar uyutmanın tek yolu sandalyede sallamaktı.

Evie'yi Elena'nın kollarından aldım ve beşğine yatırdım. Sonra Elena'yı yatağıma taşıdım. Derin bir uykusu olmalı çünkü hiç kıpırdamadı, sadece yanındaki yastığa sarıldı ve uyumaya devam etti.

Kanepeden çoktan vazgeçtim ve şimdi istasyondaki adamlardan birinden ödünç aldığım şişme bir yatak kullanıyorum. Bütün gece dönüp durdum ve sonunda uykuya yenik düştüğümde, işe geri dönmek zorunda kalmadan sadece birkaç saat önceydi.

Bu uyku onun rüyalarıyla doluydu. Öpüşmemizi yeniden yaşıyorum ve bu rüya ortamında, lanet olası bir yangın tarafından bölünmüyoruz. Keşke gerçek hayatta da böyle olsaydı.

Bölüm 7

Elena

W Hunter beni Sevgililer Günü'nde akşam yemeğine davet ettiğinde çok şaşırdım. Yaşadığımız onca zorluktan sonra hâlâ o özel günde benimle vakit geçirmek istiyor. zamanki gibi fazla düşünüyorum. Şimdiden kafamda düğünü planlıyorum ve Jenny'nin benimle gelmesini umuyorum.

Baş nedime.

Gün geldi, ama ne yazık ki Hunter sabahın erken saatlerinde bir meslektaşının yerine bakması için çağrıldı. Bu da işimi yapmam, Evie'ye bakmam ve öğleden sonraki randevumuz için hazırlanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Günde sadece dört saatimi ayırarak tıbbi transkripsiyon müşterilerimin projelerini güncel tutmayı başardım. Bu bana Evie'yi bakıcıdan almak ve öğleden sonra onunla ilgilenmek için bolca zaman sağlıyor.

Bugün dağınık bir gün oldu. Parmak boyası içinde kaldım, Evie de öyle, ama babası için birkaç Sevgililer Günü kartı hazırlayabildik. Biraz yorgunum ama Hunter'la randevum için duyduğum heves hemen hazırlanmama yardımcı oldu.

Saat yediyi vurduğunda, randevuma gitmeye hazırım. Hunter odasından çıkıyor ve siyah takım elbisesi ve sıcak pembe kravatıyla çarpıcı derecede yakışıklı görünüyor. Bu renk ona çok yakışıyor ve ben de ona olan hayranlığımı zorlukla bastırabiliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun,
Elena." "Harika
görünüyorsun, Hunter."

"Bu restorana bayılacaksınız. Kaptan önerdi ama ben hafta içinde bir lezzet testi yapmaya gittim."

Bana yaklaştı ve elimi içine aldı. "Bu gecenin
senin için büyümlü olmasını istiyorum."

"Büyüye ihtiyacım yok. Sen varsın."

Oops, sanırım çok fazla şey söyledim. Bolca kızarıyorum ve kırmızı yanaklarımı saklamak için yüzümü indiriyorum, ama saklanmama izin vermiyor. Elini çenemin altına koyuyor ve yüzümü kaldırarak zümrüt yeşili güzel gözlerine bakmamı sağlıyor.

Konuşmasını bekliyorum, ama düşünüyor gibi görünüyor ve sadece bana bakıyor. Sonra yüzünü eğiyor ve dudaklarımı nazikçe öpüyor. Öpücük o kadar hızlı bitiyor ki sanki hiç olmamış gibi hissediyorum ama kalbim hızla çarpıyor ve karnımın alt kısmı beklentiyle geriliyor.

Hala elimi bırakmadı ve biraz çekiştirdiğini hissediyorum. Kapıda montumu alıyor ve giymeme yardım ediyor. Giyerken vücudumun dokunduğu her yeri elektrik enerjisiyle doluyor.

Sonra beni kamyonetine doğru çekti. Peşinden gidiyorum çünkü sadece dokunuşunun bile bedenime ve duyularıma neler yapabileceğinin şokunu yaşıyorum. Benim için yolcu kapısını açıyor, kalkmama yardım ediyor ve sonra kemerimi bağlıyor.

İtiraf etmeliyim ki bunu her yaptığında çok hoşuma gidiyor. Bu bana onun erkeksi kokusunu ve o sırada sürdüğü misk kokulu kolonyayı biraz koklama şansı veriyor. O an neredeyse gerçekleştiği kadar hızlı geçiyor ve ben daha fazlasını istemek zorunda kalıyorum.

"Bunu yaptığın için teşekkürler Hunter."

"Çalışmak ve Evie'ye bakmak zorunda kaldığın için üzgün olsam da bunun eğlenceli olacağını düşünüyorum. Karakola çağrılmayı beklemiyordum."

"Sanırım bu itfaiyeci olmanın bir parçası."

"Öyle. Ama nedense Evie'nin bugün ele avuca sığmadığını düşünüyorum." "Merak etme, döndüğümüzde her şeyi temizleyeceğim." "Söz konusu bile olamaz."

"İstersen bana yardım edebilirsin."

"Bu kulağa daha iyi geliyor."

Yol yaklaşık 45 dakika sürüyor ve bu restoranın nerede olduğunu merak ediyorum. Neredeyse Hope Peak ile bir sonraki kasaba arasındaki sınırda olduğu ortaya çıkıyor. Restoran dışarıdan yeterince modern görünüyor, ancak içeri girdiğimizde dönüşüm etkileyici.

Sanki İtalya'da bir restorandayım - ya da daha doğrusu İtalya'da bir restoranın nasıl görüneceğini düşünüyorum. Kareli beyaz ve kırmızı masa örtüleri, duvarları saran güzel sarmaşıklar ve yumuşak müzik beni hemen İtalyan kırsalına götürüyor.

Hunter ev sahibine bir şeyler söylüyor ve ben de ana kattaki masalardan birine oturtulmayı bekliyorum. Ancak adamı takip ettiğimizde bizi arka tarafa götürüyor ve bizim için bir kapı açıyor. İçerisi muhteşem görünüyor. Her yerde kırmızı gül demetleri var ve etrafa kırmızı gül yaprakları atılmış.

Masa güzelce hazırlanmış ve içinde bir şampanya şişesi olduğunu tahmin ettiğim bir kova buz var.

"Hunter, bu harika!"

"Beğendiğine sevindim. Dur, yardım edeyim."

Benim için sandalyeyi geri çekti ve oturdum ama hiçbir şey gözlerimdeki yıldızları karartamazdı. Bu inanılmaz adam bunu benim için yaptı. Belki de benim ona karşı hissettiğim gibi o da bana karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştır. Kafamı sallıyorum, çılgınca fikirlere istemiyorum.

"O da neydi?"

"Özür dilerim. Sadece bunun gerçek olduğundan emin olmak istedim."

Sunucu geldi ve biraz şarapla birlikte özel menülerinden birkaç ürün sipariş ettik. Yemeğimizin servis edilmesi için fazla beklememize gerek kalmadı. Hunter'a günümle ilgili her şeyi ve eve döndüğümüzde göreceği kartları nasıl hazırladığımı anlatıyorum.

Ev, ev dedim. Umarım dilimin sürçtüğünü fark etmez. Yüz ifadesi değişmiyor, ben de ilerleyip konuşmaya devam ediyorum. Bu noktada, her şeyden çok gevezelik ettiğimi düşünüyorum; sonra sözümü kesiyor.

"Dans etmek ister misin?"

Teklif şaşırtıyor ama ayağa kalkıyor ve elini bana uzatıyor. Elimini onun eline koyduğumda ne olacağını biliyorum; aramızda o kıvılcım olacak. Her seferinde bunu hayal ettiğimi düşünüyorum. Elimini onunkine koyuyorum ve işte o an oluyor.

Bu sefer gözlerinde görüyorum. O da hissetti ama bir şey söyleyemeyecek kadar centilmen. Beni kendine doğru çekti ve

Kollarını. Tek yapabildiğim kollarımı boynuna dolamak ve bayılmamaya çalışmak. Ona sadece birkaç kez bu kadar yakın olmuştum.

Vücudu bir fırın gibi, o kadar güçlü bir ısı yayıyor ki etrafımı sarıyor ve beni eritmeye başlıyor. Umarım kalbim de bedenim gibi etkilenmez. Birkaç dakika boyunca müzik eşliğinde sallanıyoruz. Gözlerimi onun yontulmuş çenesinden alamıyorum ve parmaklarım başının arkasındaki saçlarının uçlarıyla oynamaya devam ediyorum.

Saçlarını biraz daha uzatırsa o kızıl-bronz bukleler kıvrılacak ama içimden bir ses onun küt kesimi tercih ettiğini söylüyor.

"Bir itirafta bulunacağım Elena."

Hemen gerildim. Bu adam bana ne söyleyecekti?

"Sakin tatlım, kötü bir şey değil. Sadece ilk gün seni göndermediğim için mutlu olduğumu bilmeni istedim. Her gün senin hakkında biraz daha fazla şey öğreniyorum ve bu hoşuma gidiyor. Hem de çok."

Sözleri içimde bir ürperti yarattı. Gerçekten ciddi olabilir mi? Benden hoşlanıyor mu? Sadece iyi davranmıyor mu? Şu anda nutkum tutulmuş durumda, bu yüzden gürültülü bir şekilde yutkunuyorum ve müzikle sallanmaya devam ediyorum. Elini yüzüme götürüyor ve başparmağıyla alt dudağımı okşuyor.

Bu, ağzımı ona sağlıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, beni sadece onun bildiği bir şekilde öpüyor. Bacaklarımı titreten ve aklımı karıştıran türden. Birdenbire bacaklarım beline dolanıyor ve kıcımı elleriyle sıkıca tutuyor.

Öpüşme çaresiz bir hal alıyor ve adama sanki ben bir koala ayısıymışım ve o da benim ağacımmış gibi sarılıyorum. Birden garson içeri giriyor ve bizi korkutuyor; öyle ki Hunter beni bırakıyor ve ben de tünediğim yerden kayarak geriye doğru yuvarlanıyorum.

Yemin ederim. Ben kundakçı değilim. Ama mumlara vurduğum ve mumlar masa örtüsünün üzerine düşerek hızla alev aldı. Yangını söndürecek bir şey ararken bulduğum ilk sıvıyı attım. Bu bir hataydı; o şampanyaydı ve yangın çılgınca büyüdü.

Beş dakika sonra gözyaşları içindeydim ve odanın fiskiyeleri beni sırlıslıkla etmişti. Hunter müdürle konuşuyordu, ben de koşarak yanından ayrıldım. Eve dönmek için bir araç tutuyorum oraya vardığımda aceleyle soyunup hasarlı kıyafetlerimi yere atıyorum.

Küveti sıcak suyla dolduruyorum, biraz tuz ve köpük banyosu jeli ekliyorum, sonra içine giriyorum ve yeniden ağlamaya başlıyorum. Hunter'ı terk etmeliyim. Onun, kızının ve tüm kasabanın baş belasıyım.

Küvetteki yerimden Hunter'ın arabasının geldiğini duyabiliyorum. İçeri girdiğinde bana sesleniyor ve ben de "Buradayım!" diye bağıyorum. Onunla gerçekten konuşmak istemiyorum ama sanırım bundan kaçış yok. Banyonun kapısını açtığında rahatlamış görünüyordu.

"şekilde gitmemeliydin."

Tekrar çirkin bir şekilde ağlamaya başlıyorum ve kendimi aptal durumuna düşürdüğümü görmemesi için küvetin derinliklerine gömülmek istiyorum. Elini omzuma koyduğunda neredeyse yapıyordum. Bu sefer kıvılcım çıkmıyor. Belki de nemdendir.

"Bu bir kazaydı." Omzumu sıktı. "Sorun yok, Elena." "Olan onca şeyden sonra olmaz Hunter. Bu çok fazla."

"Ne zamandır o küvettesin?" "Yeterince uzun değil."

O banyodan çıktığında, umutsuzluğa kapılıyorum. Bu küvetten çıkıp eşyalarımı toplamaya başlamalıyım ama hareket edemiyorum. Hunter döndüğünde şaşıyorum. Elinde büyük, kabarık beyaz bir havlu var. Küvete doğru yürüyor ve havluyu açıyor.

"Hadi ama, o su şimdiye kadar soğumuştur. Restorandaki herkesle konuşmam biraz zaman aldı, sonra iş arkadaşlarım geldi ve bana dert yanmaya başladılar. Aksi takdirde daha erken gelirdim."

Ona dikkatle bakıyorum. Burada çırlıçıplağım ve benden o havlunun içine girmemi mi bekliyor? Ya kıvrımlarımı beğenmezse?

"Belki de arkanı dönmelisin?"

"Uzlaşalım. Gözlerimi kapatacağım."

Büyük bir çaba sarf ediyormuş gibi gözlerini kısıtı ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamadım. Havlunun içine giriyorum ve elinden çekip almaya çalışıyorum. Aklında başka fikirler var ve kollarını bana dolayarak beni havlu kumaştan bir dürümün içine hapsediyor.

Dudağımı ısııyorum. Bu güzel bir his, yani ilgilenilmek. Etrafında dolaşmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Sonra gelin gibi kollarındayım ve yatak odasına doğru yürüyor. Beni yatağa yatırmasını bekliyorum ama yürümeye devam ediyor ve beni kucağına alarak yatak odasındaki o rahat sandalyeye oturuyor.

Sert ve yakışıklı görünüyor - sahip olmama izin verilmediğinden emin olduğum tüm iyi şeyler.

"Artık gözyaşı yok."

Sert tonu beni ürkütüyor ama yüzüne bakıyorum ve kızgın olmadığını biliyorum. Neden bilmiyorum. Ona yaşattığım onca şeyden sonra

içinden. İstemsiz bir şekilde hıçkırıyorum ve elimle ağzımı kapatıyorum.

"Kalacak başka bir yer bulmam lazım."

Beni daha yakına çekiyor ve başımı omzuna yaslıyor. Yorgunum, bu yüzden kendimi onun kollarında biraz rahatlamaya bırakıyorum.

"Tam da olman gereken yerdesin Elena Peters."

"Özür dilerim Hunter. Sanırım senin ve etrafımdaki herkes için bir tehlike olduğumu kanıtladım."

"Yarın güvenlik önlemlerini tekrar gözden geçireceğiz."

"Sen..."

"Bu sefer ben de hatalıydım. Tadının ne kadar sıcak ve lezzetli olduğuna kendimi kaptırdım ve gelenleri dinlemedim. Ayrıca masaya çok yakındık. Herkesin başına gelebilirdi."

"İtfaiye geldi mi?" "Evet."

Bunu söylerken sesi komik geliyor ve yüzümü kaldırıp ona bakıyorum. Yüzünün aldığı şekil bana iş arkadaşlarının onunla ne kadar dalga geçmiş olabileceğini gösteriyor. Derin bir iç çekiyorum ve yüzümü tekrar omzuna yaslıyorum.

Parmakları kolumda aşağı yukarı dönmeye devam ediyor ve hayatımda ilk kez kendimi güvende ve sevilmiş hissediyorum. Bu anın bitmesini istemiyorum. Bir kez daha başımı kaldırıyorum, ama bu kez onun güzel, yontulmuş çenesine bir öpücük konduruyorum.

Yemin ederim bu adam bir Adonis'e benziyor. Ne yazık ki tek bir öpücükle yetinemiyorum ve çenesinden ağzına kadar bir öpücük izi bırakıyorum. Hedefime ulaştığımda bana dönüyor ve dudaklarımı dudaklarına götürüyor. Öpücük beni silahsızlandırıyor ve etrafımda sadece bir havluyla çıplak olduğum gerçeği vücuduma arzu akımları gönderiyor.

Bunun hayatta bir kez karşıma çıkabilecek bir fırsat olduğunu fark ederek hızla üzerine atlıyorum. Belki ırzına geçen ben olursam, masum olduğumu fark etmez. Deneyimsiz olduğum için kendini tutmasını istemiyorum. Ona bakıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

Öpüşmemiz derin ve duygulu bir hal alıyor. Dili benimkiyle şakacı bir şekilde dans ediyor ve içime sıvı bir sıcaklık gönderiyor. Sesler duyuyorum ve sonra bunun benim inlemem olduğunu fark ediyorum. Ancak Hunter bir centilmen olarak kalıyor. Buna izin veremeyiz. Ellerini belimden çekip üzerine koyuyorum.

Elleri artık kuru olan tenime sıcacık değişiyor. Çalışmaktan nasır tutmuşlar ve ben bu çizik hissine aldırmiyorum; bundan zevk alıyorum. Hunter çalışıyor

Zorlu, tehlikeli bir iş ve bunu son derece iyi yapıyor. Onunla tanıştığım gün kaptanı övgüden başka bir şey söylemedi.

Hunter hala bir centilmen gibi davranıyor, ve ben artık bıktım. "Hunter, dokun bana. Ellerin vücudumun her yerinde olsun istiyorum." Öpüşmemizden geri çekiliyor ve yüzümü izliyor. "Emin misin, Elena?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Bunu ona kanıtlamak için biraz geri çekiliyorum ve havlunun sıkıştığı köşeyi çekiştirerek düşmesine izin veriyorum ve beni kollarında tamamen çıplak bırakıyorum. Gözleri hemen büyüyor ve ondan hafif bir hırıltı duyuyorum.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu tekrar öpmeye başlıyorum. Bu sefer vücudum karıncalanıyor çünkü elleri vücudumun her yerinde. Dokunuşu beni çılgına çeviriyor ve çok geçmeden tüm gücümle onu kuru kuru beceriyorum.

Bir an durduk ve ben inisiyatif ele alıp pantolonunu açmaya gittim. Beni görmeye gelmeden önce ceketini ve kravatını çoktan çıkarmıştı. Kendini kaldırıp pantolonunu ve boxer'ını indirerek bana yardım ediyor. Büyük ereksiyonundan etkileniyorum ve içgüdüsel olarak dudaklarımı yalıyorum.

O güzel siki tadına bakmak istiyorum ama önce çaresizce içime girmesine ihtiyacım var. Hunter yüzümdeki bu ihtiyacı görüyor ve hızla kayıyor. Nefesim kesiliyor, zevkten değil, acıdan. Hareketini durduruyor ve yüzümü beni doğru düzgün görebileceği bir yere getiriyor.

"Elena, sen bakire misin?"

Kollarında titriyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. İçimde onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken gözlerim kapalı.

"Elena..."

"Sadece sev beni Hunter."

Hunter'ın nefesi sanki şüphelerini doğrulamışım gibi aceleyle kesiliyor ama beni bırakmıyor. Elleri kalçalarımın gidiyor ve beni sıkıca kavlıyor, bu da kollarında kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Sonra boynumdan aşağıya ve omzuma doğru bir öpücük izi bıraktığını hissediyorum.

"Sanırım artık hareket edebilirsin Hunter."

Sesim nefes nefese çıkıyor. Bir parçam sonsuza kadar böyle birlikte olmamızı istiyor. Onunla kurduğum bu cinsel bağ, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şey.

"Belki de taşınacak kişi sen olmalısın. Böylece her şeyi kendi hızında halledebilirsin."

Ellerinden biri kalçamdan kayıyor ve hafifçe yanağımı okşuyor. Cesaretimi toplayıp gözlerimi açıyorum. Hunter tamamen bana odaklanmış durumda, bu da kalbimin onun için biraz daha erimesine neden oluyor. Başımı sallayarak onaylıyorum ve hareket alanımı değerlendirmeye başlıyorum.

Onun büyük siki tarafından tamamen doldurulduğum ve bu dolu olma hissinden zevk alıyorum. Başımı eğiyorum ve yüzünün her yerine küçük öpücükler yerleştirmeye başlıyorum.

"Bana yardım et," dedim ona.

Bu içgüdüsel yardım ıııııııııı ne demek istediğimi anlamış gibi görünüyor ve güçlü kavrayışıyla kalçalarımı yönlendirmeye başlıyor. Onun rehberliğini takip ediyorum, ilk başta geçici olarak, sonra rahmimin derinliklerinde, horozunun alay ettiğı yerde zevk titremeleri uyanmaya başladığında, devralmaya başlıyorum.

"İşte bu, bebeğim."

Cesaretlendirici sözleri yüzümü , ama her şeyi kabulleniyorum. Vücudum yanıyor ve içime her girdiğinde inlediğimi duyuyorum. Bana ne oldu bilmiyorum ama sonunda kendimi tamamen bıraktım ve ona şiddetle binmeye başladım.

Yaptığım her hareketle yavaş ama emin adımlarla yaklaşan zevkin içimde kıvrıldığını hissedebiliyorum.

"Hunter, onu hissediyorum ama ona ulaşamıyorum. Bana yardım et." "Siktir."

Beni sıkıca kavıyor ve sandalyeden kalkıyor. Pantolonu ve boxer'ı bacaklarının arasındaydı, onları tekmeleyerek çıkardı ve bizi yatağı taşıdı. Beni yavaşça ortasına yatırıyor, sonra gömleğini çıkarıyor, böylece ikimiz de tamamen çıplak kalıyoruz.

Yapacağımı hiç düşünmediğim ahlaksız bir hareketle bacaklarımı açıp kendimi Hunter'a sunuyorum. Yatağı giriyor ve bacaklarımı aşağı yukarı okşuyor. Kalbim hızla atıyor ve onun da etkilendiğini görüyorum. Bedenlerimizi bir kez daha birleştirmesini bekliyorum ama o tereddüt ediyor.

Elleri ve dizleri üzerinde yatağın üzerinde sürünüyor ve yüzü tam bacaklarımın arasına geldiğinde duruyor. Öyle mi? İç bacağımı öpmeye başladığında, beni en savunmasız yerimden öpeceğini anlıyorum. Ve bunu yapması için can atıyorum.

"Hunter, lütfen."

Ona yalvarıyor olmam umurumda değil. Ağzını üzerime koyup beni boşaltmasını istiyorum.

"Seni tatmak için ölüyordum, Elena."

Başını eğiyor ve tümseğime öpücükler konduruyor. Etrafımda dönüp duruyor ama uyarılmamla kayganlaşan yarığım asla ulaşamıyor. Bana sonsuza kadar işkence ettikten sonra, dilini yarığımın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Lezzetli dilini hassas tenimde hissettiğimde neredeyse yataktan fırlayacaktım ve içgüdüsel olarak başını tutup kendime doğru çekmeye çalıştım.

"Mmmm, çok tatlı."

Yüzüm ısınıyor ve şimdiye kadar kıpkırmızı olmuştur diye düşünüyorum, ama Hunter'ın bana gösterdiği tüm bu ilgi hoşuma gidiyor. Bana dokunmasını ve her yerimi öpmesini istiyorum. İşte o zaman klitorisimi buluyor ve diliyle çeviriyor.

Zevk içimde yoğunlaşıyor ve parmaklarını kanalımın içine soktuğunda, kaçınılmaz patlama için çaresiz kalıyorum.

"Evet, Hunter, lütfen!"

Parmakları içimde sabit bir ritim tutturuyor ve klitorisimi ağzına alıp nazıkçe emiyor. Kalçalarım yüzüne karşı hareket etmeye başlıyor, böylece temelde yüzünü beceriyorum. Bu sadece onu cesaretlendiriyor gibi görünüyor ve hareketleri daha hızlı hale geliyor.

İçimdeki bobin sonunda vücudumdaki tüm gerilimi topladı ve ardından gelen patlama yıldızları görmeme neden oldu. Hunter'ın adını haykırıyorum ama o beni parmaklamayı bırakmıyor. Artık dokunulmaya dayanamayacak hale gelene kadar orgazmımı benimle birlikte yaşıyor.

Hunter bacaklarımın arasından bana bakıyor ve parlak bir gülümseme veriyor. "Benim için geldiğinde çok güzel görünüyorsun bebeğim."

Sürünerek yatağa çıkıyor ve yanıma uzanıyor. Çıplak vücuduna bakmaktan çekiniyorum ama uzun sürmüyor. İşi nedeniyle mükemmel bir fiziksel forma sahip ve ellerimi üzerinde gezdirmek istiyorum. Belki de benim olanı işaretlemek istiyorum. Sanırım kendimi aşıyorum.

Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Aletinin hâlâ çok sert ve kırmızı olduğunu ve lezzetli göründüğünü fark ediyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve cesur olmaya çalışıyorum.

"Yapmamı ister misin...?"

"Bu sefer olmaz. Ben

istiyorum..." "Ne?"

"Her şeye yanlış başladık."

Sözleriyle gerildim. Pişman mı?

"Hey, hayır, kötü bir şey değil." Tereddüt ediyor. "Başından beri sana tapmalıydım, mağara adamı gibi seni ellemeye başlamamalıydım."

"Belki de senden hoşlanıyorumdur." "Oh, öyle mi?"

"Evet. Buraya, bacaklarımın arasına gel. Seni içimde hissetmek, beni sonuna kadar doldurmanı istiyorum."

"Çok hassas ya da ağırlı değilsin, değil mi?" "Seni istiyorum Hunter."

Hunter bu sefer işleri ağırdan almak istiyor ama ben buna izin vermeyeceğim. Ona arsızca dokunuyorum, dizleriyle bacaklarımı açıp içime girmekten başka çaresi kalmayana kadar ateşini körüklüyorum. Bu sefer baskı daha az, ama yine de tamamen dolu hissediyorum. Bu duyguyu seviyorum.

Bana hiç acımıyor. İçime girip çıkmaya başlıyor, her hamlesi daha fazla zevk veriyor. Çok geçmeden, tuttuğu ritim beni ne kadar sert ve hızlı becerdiğiyle cezalandırıyor ve ben sadece ona sıkıca tutunuyorum.

Vücudu benimkine karşı bir fırın gibi. İkimiz de yoğun bir şekilde terlemeye başlıyoruz ama umurumda değil. Uzanıp çene çizgisini yalıyorum, tuzlu sıvının tadına bakıyorum ve tüm vücudunu yalayabilmeyi diliyorum. İçimdeki baskı arttıkça, şu anda yaşadığımız andan başka hiçbir şeye odaklanamadığımı fark ediyorum.

Bu lezzetli işkenceye daha dayanamayacağımı düşündüğümde, Hunter kalçalarımı içimde daha da derinlere inmesine izin verecek şekilde kaydırıyor. İşte o zaman G noktama ulaşıyor ve neredeyse yataktan fırlıyorum. İçimde bir zevk tsunamisi yaratıyor ve milyonlarca küçük parçaya ayrılıyorum.

Sanırım Hunter'ın sırtını oldukça kötü çizdim ama yine de bırakmadım çünkü içime boşalmasını istiyordum. Hayal kırıklığına uğratmadı. Birkaç saniye sonra, ben hâlâ kendi orgazmımın etkisindeyken, Hunter içimde patladı. İçime fişkıran ılık sıvıyı hissediyorum ve bu beni tekrar boşaltıyor.

Bu sefer çığlığım sessiz ve sadece sevgilime, sevdiğim adama tutunuyorum. Hunter üzerime yığılıyor ve ben sadece cinsel açıdan tamamen doygun olmanın verdiği bu lezzetli hissin tadını çıkarıyorum. Üzerimden kalkmaya başladığında, onu bırakmam için biraz mücadele etmesi gerekiyor.

Sırt üstü yatıyor ve sonra beni kollarına çekiyor. Nefeslerimiz eşitlenirken sessiz kalıyoruz ve ben biraz utaniyorum. Bu güzel deneyim hakkında ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ağzımdan çıkanlar beceriksizce ama gerçek.

"Hunter, damlatıyorum."

Doğrulup bacaklarımın arasına bakıyor, sonra sanki tohumunu tekrar içime itmeye çalışıyormuş gibi yapıyor. Bu beni neden tahrik ediyor bilmiyorum ama ediyor. Yatağı terk ediyor, sonra sıcak, nemli bir havluyla geri geliyor ve bacaklarımın arasını şefkatle temizliyor.

Kendimi tekrar onun kollarında buluyorum ve bu sefer çarşafı üzerimize çekiyor. "İlkin olmama izin verdiğin için teşekkür ederim Elena. Pişman olmayacaksın."

Pişman olacağımı sanmıyorum. Ama daha sonra, biraz süt ısıtmak için mutfığa gittiğimde ve süt kaynayıp ocağın her yerinde yanık lekeleri bıraktığında kalbim tekrar ağrıyor.

Bölüm 8

Elena

A Dağınıklığımyı temizledikten sonra oturma odasında oturup ağlayarak uyudum. Hunter sabah beni orada buldu, ama konuşacak vaktimiz yoktu. Konuşmak. Acil bir durum için çağrılmıştı ve hemen gitmesi gerekiyordu.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve gitmeye başladı. Sonra geri geliyor ve çıkmadan önce bana daha derin, daha tutkulu bir öpücük veriyor.

Birkaç dakika kapalı kapıya baktım. Yapabileceğim bir şey yok. Evie bebek bakıcısıyla kalıyor, ben de biraz iş yapmaya çalışıyorum.

Bu imkansız bir göreve dönüşüyor çünkü hem dikkatim dağınık hem de Hunter'ın tehlikeli işindeki iyiliği için endişeleniyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak kulübenin içinde volta atıyorum. İşe yaramıyor.

Birkaç saat sonra, bu acil durum hakkında daha fazla bilgi edinmezsem delireceğimi biliyorum.

Giyindim ve Hunter'ın yedek kamyonetiyle kasabaya gittim. Doğruca itfaiye istasyonuna gidiyorum ve neredeyse boş olduğunu görünce dehşete düşüyorum. Burası hiç böyle boş olmazdı. Etrafta dolaşıp bana bilgi verebilecek birini bulmaya çalışıyorum.

Nazik bir insan bana kaptanın eşinin numarasını veriyor ve ben de onu çantamda güvenli bir yere koyuyorum. Perfect Brews'e gidip oturdum ve numarayı aradım. Karşımdaki kişi hemen cevap veriyor ve onu korkuttuğum için kendimi suçlu hissediyorum. O da endişelenmiş olmalı.

Kim olduğumu açıklıyorum ve o da gelip benimle kafede konuşmaya karar veriyor. Sabırsızlıkla onu bekliyorum ve geldiğinde ona sarıldığım için neredeyse onu devirecektim. Bu kadını tanımadığımı ve benim deli olduğumu düşündüğünü fark ediyorum, o yüzden bırakıyorum.

"Benimle burada buluştuğun için teşekkür ederim Claire."

Ona masamı gösteriyorum ve ikimiz de oturuyoruz. Carly hemen Claire'in siparişini almaya geliyor ve sessizce oturup birbirimizi izliyor ve ölçüyoruz.

"İlk kez bir itfaiyeciyle çıkıyorsun, ha?"

"Aşırı tepki mi veriyorum? Yani, bu onun işi. Tehlikeyle sık sık karşılaşılıyor." "Alışırın demek istiyorum ama her kadın farklıdır." "Bu kadar uzun süre gitmeleri gerekir miydi? Altı saat oldu."

"Ateş yeterince büyükse biraz zaman alabilir," diye sabırla açıkladı elleri titrese de.

"Delirmemek için ne yapıyorsun?"

"Dua ediyorum. Sonra endişeleniyorum, sonra tekrar dua ediyorum. Bazen tüm eşler ve kız arkadaşlar bir araya gelip yorgan örmek ya da tığ işi yapmak, kahve ve çay ikram etmek ve kahramanlarımızın defalarca eve nasıl döndüklerine dair hikayeler anlatmak gibi bir faaliyette bulunurlar."

Yaklaşık iki saat konuştuk ve sonra çocukları için yemek hazırlamaya gitti. Hava kararınca kadar kafede kaldım, felaket düşüncelerimle baş başa kaldım. Dindar değilim, o yüzden dua etmemin bir faydası olur mu bilmiyorum. Bir duayı nasıl bir araya getireceğimi bile bilmiyorum.

Telefonum çalıyor ve Hunter'ın aramasını umarak aceleyle telefonu alıyorum. Onun yerine Evie'nin bakıcısı arıyor. Acil bir durumu varmış ve onu almam gerekiyormuş. Hunter'ın kızını alıp eve götürmek için acele ediyorum. Biraz huysuz ama bakıcıya göre karnı doymuş ve yatmaya hazır.

Sanırım Evie'nin sezgileri ona babasının başının dertte olduğunu söylüyor çünkü giderek daha da tedirgin oluyor. Ona kitap üstüne kitap okuyorum ama bir türlü uyumuyor. Sonunda sallanan sandalyede birlikte uykuya dalıyoruz, ikimizin de gözleri yaşlı.

Hunter'ın bir yangında yaralandığına dair korkunç rüyalar rüyalarımı dolduruyor ve bir ses beni uyandırdığında uykumda ağladığımı ve

terli ve nemli. Beni uyandıran ses telefonumdu ve kimin aradığına bakmak için acele ettim.

Bayan Brown. Hunter değil, umduğum gibi. Hunter beklenmedik bir şekilde işe çağrıldığında Evie'ye bakmaya yardım ettikleri için Bayan Brown ve arkadaşlarıyla yakınlaştım. Telefonu açtım ve konuşmayı Bayan Brown'a bıraktım.

"Canım, gidip Evie'yi almamı ister misin?"

"Hayır, bugün onunla kalacaktım."

"Hunter'ı hastanede görmek istersin diye düşündüm."

İçimden bir ürperti geçti.

"Ne? Hunter yaralandı mı?"

"Evet. ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum."

"Tamam, giyinip Evie'yi hastaneye bırakacağım. Beni aradığınız için teşekkürler."

Telefonu kapattım ve bizi hazırlamaya başladım. Tabii ki her şey normalden daha fazla zaman alıyor ve Hunter'a neler olduğunu bilmediğim için çıldırıyorum. Sonunda her şeyi hazırlıyorum ve Evie'yi Bayan Brown'ın evine bırakıyorum. Bana acıyan bir bakış attı ve yemin ederim neredeyse burnuna bir yumruk atacaktım. Acınmak istemiyorum. Hunter'ın iyi olup olmadığını bilmek istiyorum.

Durumu o kadar kötü olamaz, aksi takdirde bu sabah çok daha fazla telefon alırdım. Aceleyle hastaneye gittim ve içeri koştum. İnatçı hemşire bana Hunter hakkında bir şey söylemeyi reddediyor ama neyse ki kaptanın eşi Claire Miller elinde bir tepsi kahveyle yanıma geliyor ve onunla gelmemi söylüyor.

Acil servise vardığımızda bekleme alanında endişeli insanların görüyorum. Claire beni bir koltuğa yönlendiriyor ve orada beklememi söylüyor. Neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorum ama tek yapabildiğim etrafımdaki üzgün yüzlere bakmak.

"Merhaba, ben Sandy. Marc'ın kız kardeşi. Sen Hunter'ın kızı mısın?" "Ahh."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda ilişki durumumdan emin değilim ve zihnim onun sahip olabileceği tüm olası yaralanmalarla yarışıyor.

"O iyi. Seni sorup duruyordu."

Bu beni şaşırttı ve Sandy bana küçük bir gülümseme verdi. Önümdeki sehpayı oturuyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. Ona minnettar bir gülümseme sunuyorum ve onunla birlikte sessizce bekliyorum. Arada sırada itfaiyecilerin eşlerinden, kız arkadaşlarından ya da aile üyelerinden biri bana yaklaşıyor ve kendini tanıtıyor.

Sonunda Claire daha önce onda görmediğim bir acelecilikle bana doğru yürüyor. Bir şey mi oldu?

"Elena, Hunter'ı tedavi çalışıyorlar ama o inatçı davranıyor ve önce seni görmek istiyor."

Hemen ayağa kalktım ve savaşa hazırlandım.

"Bana nerede olduğunu göster."

Beni kattaki odalardan birine götürüyor, kapıyı usulca çalıyor ve sonra benim için açıyor. Hemen içeri giriyorum ve Hunter'ı yatakta, yüzünü kaplayan oksijen maskesiyle görüyorum. Doktorlar ve hemşireler etrafını sarmış, hepsi de beni görünce rahatlamış görünüyor.

"Siz Bayan Granger mısınız?" "Ben..."

Hunter aniden beni fark etti ve telaşlandı. Yanıma gelmem için üzerinde acı veren bir yanık olan kolunu kaldırıyor. Bir saniye bile tereddüt etmedim.

"Beş dakikanız var." Doktor söyler ve odayı boşaltırlar. "Hunter, seni tedavi etmelerine izin vermelisin."

Benimle konuşmak için oksijen maskesini indirmeye çalışıyor ama kolunu hareket ettirdiğinde acıyla irkiliyor. Uzanıp maskeyi onun için indiriyorum. Konuşmaya çalışıyor ama biraz zorlanıyor. O sormadan ben ona kızından bahsediyorum.

"Evie'yi Bayan Brown'a bıraktım. Geceyi benimle geçirdi ve ikimiz de senin için çok endişelendik. O telaşlıydı ama ben de öyleydim. Şimdi daha sakın."

"Düşündüm de..."

Öksürük krizine girmeden önce söyleyebildiği tek şey bu. Öksürük o kadar şiddetli ki ciğerlerinden birini sökeceğini düşünüyorum. Doktorlar tekrar içeri giriyor ve ben dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum, Elena."

İtirafı karşısında duyduğum dehşeti görmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ben de seviyorum ama hayatı çok tehlikeli.

"Doktorlar sana iyi bakacak."

Oksijen maskesini ağzına ve burnuna yerleştiriyorum ve gözlerini kapatmadan önce bana başını sallıyor. Neredeyse gözyaşları içinde odadan çıkıyorum, duygularımı boşaltabileceğim bir banyo arıyorum ama bir grup itfaiyeci ve ortakları beni durduruyor.

"Artık onunla ilgilenmelerine izin veriyor," diyorum.

Çoğu bekleme odasındaki yerlerine dönüyor ama Claire benimle kalıyor.

"Onu terk ediyorsun."

Yüzümün kızardığını hissettim. Gitmeyi düşündüğümü nereden biliyordu? Hiçbir şey söylemiyorum çünkü şu anda hiçbir şeyden emin değilim. Claire beni kenara çekip sert bir bakış attı.

"O seni seviyor."

"Az önce bana
söyledi." "Onu
seviyor musun?"

"" Gözyaşlarım dökülmekle tehdit
ediyor. "O zaman bu kadar. Öyle
değil mi?"

"Bundan daha karmaşık. Bunu sen de biliyorsun."

"Ondan vazgeçme."

Ondan uzaklaşıyorum ve özgürce ağlayabileceğim tuvalete gidiyorum. Yaklaşık bir saat sonra ve birkaç kişi beni kontrol ettikten sonra geçici sığınağımdan ayrılıp bekleme odasına dönüyorum. Claire bana yaklaştı.

"Gözlem için onu bir gece tutuyorlar. Oldukça fazla duman solumuş. Yanıkları ciddi değil. Gönüllülerden birinin bu gece onunla kalmasını sağlayabilirim, böylece yalnız kalmaz."

"Hayır, ben yapmak istiyorum. Bayan Brown'a Evie'nin daha uzun süre kalmasında bir sakınca olup olmadığını sorayım."

Bayan Brown Evie'yle ilgilenmekten mutlu oluyor ve bana rahatça dinlendiğini söylediklerinde Hunter'ın odasına gidiyorum. Yatağının yanındaki koltuğa oturup solgun yüzüne bakıyorum. Bu adamı seviyorum ama onunla birlikte olmak bana sürekli kalp kırıklığı getirebilir.

Gece boyunca onu yakından izliyorum ve arada bir gözlerini açtığını fark ediyorum, ama uyku her zaman onu ele geçiriyor. Ne yazık ki sonunda uyandığında ben gitmiş olacağım.

Clzpscc c

Avcı

I Yaralarımın hayati tehlikesi olmamasına rağmen hastaneden çıkmam üç gün sürdü. Kızımı görmek için yanıp tutuşuyorum ama kimse bana Elena'nın nerede olduğunu söylemiyor. Kaptan, evraklarım hazır olduğunda giymem için temiz kıyafetler bıraktı ve orada beni bekliyordu.

boşaltıldı.

"Her şey için teşekkürler, Jack."

"Evie ve kız arkadaşınla birlikte olmak için biraz izin alabilirsin."

"Hayır. Bana ihtiyacın olursa ara. Şu anda personel sayımızın az olduğunu biliyorum." "Bu kız arkadaşını üzebilir."

"Benim kızım olup olmadığını bilmiyorum. Onu sadece yaralandığım ilk gece gördüm ve ertesi sabah gitmişti."

"Bu konuda..." "Ne?"

"Bizimle kalıyor."

"O zaman onu görmem için beni oraya götür."

"Seni görmek istediğini sanmıyorum. O gece seni gördükten sonra oldukça korkmuştu. Onunla konuşmalısın ama ona biraz zaman ver."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." "İyi o zaman. Bu konuda inatçı ol."

Kaptan evine doğru yön değiştiriyor. Zihnim hızla çalışıyor ve Elena'nın ne düşündüğünü merak ediyorum. Çok geçmeden oldukça büyük ama mütevazı bir kulübeye varıyoruz. Kaptanın beş çocuğu var ve yıllar geçtikçe ana yapıya eklemeler yapmış.

Kamyonetimi orada park edilmiş görünce kalbim göğsümün içinde hızla atmaya başladı. Çatışmadan kaçınmak isteyen kaptan, ben arabadan iner inmez yola çıkıyor. Ön doğru yürüyorum ve kapıyı yumrukluyorum. Perde hareket ettiğinde beni gördüğünü anladım.

"Aç şu kapıyı, Elena. olduğunu biliyorum."

İyi bir önlem için kapıya tekrar vuruyorum ve sadece birkaç saniye sonra kapıyı açıyor. Gözleri ağlamış gibi kızarmış ve yıpranmış görünüyor.

"Konuşmamız gerek."

Elena, Kaptan Miller'in evine girmeme izin vermek için kenara çekilmeden önce bir an tereddüt ediyor. Evie ve benimle birlikte bizim evde olmalıydı. Aklımdan geçer geçmez bu düşünceyi reddediyorum. Şu anda nerede durduğumuzu bilmiyorum.

İçeri adımımı atar atmaz kaptanın oturma odasında volta atmaya başlıyorum. Elena kanepeye doğru ilerliyor ve temkinli bir şekilde oturuyor. Onu yakından inceliyorum ve bir zombi gibi cansız olduğunu fark ediyorum.

"Beni neden terk ettin Elena?"

"Ben..."

"Gerçeği söyleyin lütfen. Bunu birbirimize borçluyuz."

Kendi içine kapanmasını izliyorum. Onu zaten olduğundan daha fazla incittiğim için kendimden nefret ediyorum ama gerçek sorunun ne olduğunu bilmem gerekiyor. Aksi takdirde, birlikte bir geleceğimiz yok.

"Ayrıldım çünkü işi yüzünden her gün tehlikeye giren bir adamla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Gittim çünkü çocuklarımıza bakmak için yalnız kalacağımdan korkuyorum. Gittim çünkü herkes bana küçük yaralar olduğunu söylese de seni böyle yaralı görmek nefes alamayana kadar sıkıyor."

Dirseklerini dizlerine koyuyor ve başını ellerinin üzerine koyuyor. Ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Onun duyguları geçerli ve ben çoğu zaman

gelecekte Evie için orada olmayacak.

Adım atmayı bırakıp yanına oturuyorum.

"Ailem bir yangında öldü, Elena."

Bu onun başını kaldırmasına neden oldu ve dehşet içinde

bana baktı. "İşte bu yüzden itfaiyeci oldum."

"O zaman bir yangının ne kadar yıkıcı herkesten iyi sen biliyorsun. Evie'ye bunu nasıl yaşatırsın? Benden sürekli korku içinde yaşamamı nasıl beklersin?"

"Hayat kırılıgandır, Elena. Herhangi bir zamanda herhangi birimizin başına her şey gelebilir. Evet, benim işim daha büyük bir risk yüzdesine sahip ama ben kendimi işime adadım."

"Bu şekilde yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Seni sevdiğimi söylediğimde beni duydun mu?"

"Ben de seni seviyorum ama bazen bu yeterli olmuyor Hunter."

Elini ve o da isteksizce elini tutmama izin verdi. "Bana ve

Evie'ye bir şans ver, Elena."

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve ne olduğuna bakmak için uzanıyorum. Başka bir yangın var ve ekibin bana ihtiyacı var. Bunun olması için olabilecek en kötü zaman, ama dediğim gibi, kendimi adadım.

"Lütfen bunu bir düşünün. Evie'yi Bayan Brown'dan alacaktım ama az önce başka bir acil durum için çağrıldım."

Elena'nın yüzünde panik ve korku var.

"Ama hastaneden yeni taburcu oldunuz. Kaptan size birkaç gün izin verebilir."

"Personel eksiklerimiz var. Bana ihtiyaçları var."

İstifa yüzünde beliriyor ve bir karar vermiş gibi görünüyor. "Seni istasyona bırakacağım ve sonra Evie'yi almaya gideceğim."

"Emin misin?"

"Evet. Gidelim."

İstasyona kadar sessizce gidiyoruz. Bu kadar kısa sürede ona bunu tekrar yaşattığım için kalbim sızlıyor ama garip bir şekilde kararlı görünüyor, bu da bana umut veriyor. İş arkadaşlarım beni kollarını açarak karşılıyor ve ben hazırlanır hazırlanmaz yola koyuluyoruz.

Günün geri kalanını ekiple birlikte inatçı bir yangınla mücadele ederek geçirdim. Sonunda kontrol altına almayı başardık ve kimse zarar görmedi. Yine de Elena'yı düşünmeden edemiyorum. Bana huzur veren tek şey onun şu anda Evie ile birlikte olması. Elena'nın burada olduğu son birkaç hafta içinde aralarında bir bağ oluştu ve ben bu bağın bir fark yaratacağına güveniyorum.

İstasyonda korkmaya ve geceyi orada geçirmeyi düşünmeye başlıyorum, ancak kaptan bana o bakışını atıyor ve beni evime bırakmakta ısrar ediyor. Ne de olsa olmam gereken yer orası; kızlarım orada.

İçeri girdiğimde ev sessiz ama Elena'nın hâlâ uyanık olduğunu ya da beni beklediğini gösteren birkaç ışık yanıyor. Sonuncusu beni biraz korkutuyor çünkü yerimde duracağım ve Hope Peak İtfaiye Departmanı'na verdiğim sözü tutacağım - aileme verdiğim sözü.

Bölüm 10

Elena

I Ön kapının açıldığını duyuyorum ve Hunter'ın vardiyasını yaralanmadan atlattığı için mutlulukla doluyorum. En azından, umarım yaralanmamıştır. I Sanırım onu gördüğümde öğreneceğim. Evie'nin odasında saklanıyorum ve beni bulmasını bekliyorum.

Bugün zor bir gündü. Hunter ile yaptığım kısa konuşma hakkında aklımda çok şey var ve Hunter ne zaman işe çağrılrsa beni saran bu korkuyla başa çıkmak için bir fikir buldum.

Mutfak dolaplarını karıştırdığını duyuyorum. Acıktı mı? Belki de ona yemek yapmayı teklif etmeliyim. Çok geçmeden ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Kapı açık ve o sessizce kapı çerçevesine yaslanmış, beni izliyor.

Evie derin uykuda ve onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden cesaretimi toplayıp kalkıyorum ve Hunter'a doğru yürüyorum. Kapıya vardığımda güçlü ve kaslı vücuduyla beni engelliyor. Hızlı bir kontrol yapıyorum ve iyi görünüyor.

Birkaç saniye sonra geçebilmem için kenara çekiliyor ama beni takip etmiyor. Sanırım Evie'yi kontrol etmek istiyor. Beş gündür uzakta ve onu görmek için yanıp tutuşuyor olmalı. Mutfağa gidip kendime biraz ılık süt yapıyorum, ekstra dikkatli oluyorum.

Ocağı açtığımda yanıcı her şeyi ateşten uzak tutma alışkanlığı geliştirdim. Hunter yangın güvenliği ile ilgili derslerini her paylaştığında ayrıntılı notlar aldım ve ezberlediğim bir kontrol listesi oluşturdum. Dikkatim aşırı derecede dağılmadığı sürece yakın gelecekte yangın çıkarmayacağım.

Hunter'ın tüm o kazalardan sonra bana karşı ne kadar sabırlı olduğunu hatırladıkça göğsüm kabarıyor. O sağlam değerleri olan iyi bir adam. Yemek masasına sütümü yudumluyorum. Birkaç dakika sonra Hunter kızının odasından çıkıyor ve gelip karşıma oturuyor.

"Onu getirdiğiniz için teşekkürler. Bayan Brown iyi niyetli ama o daha yaşlı ve Evie'nin onu yoracağından endişeleniyorum."

"Evet. Her konuda bebek gibi davrandığımı fark ettim ve eve dönme zamanımızın geldiğine karar verdim."

Kelimeler geldikçe bana bakıyor. Sonra yüzü umutla doluyor.

"Lütfen bana umut verip sonra da onu benden alma" diye fısıldıyor.

Yüksek sesle nefes veriyorum ve masanın üzerinden ellerine uzanıyorum.

"Bir şey düşündüm. Claire'den bana ekibinizdeki önemli kişilerin iletişim bilgilerini vermesini istedim ve her biriyle konuşacağım. Her işe gittiklerinde sevdiklerinin tehlikeye girmesiyle nasıl başa çıktıklarını bilmek istiyorum."

"Bunun yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

"anlamama ve belki de kabullenmeme yardımcı olacağını düşünüyorum." Ellerini kendi ellerimle sıkıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Aç mısın?" diye sordum.

"Yemek yiyebilirim."

Ona yiyecek bir şeyler hazırlamak için ayağa kalkıyorum ama yanından geçerken beni aşağı çekiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Hâlâ bir şeyler kırılmış gibi hissediyorum ve iyileşmem gereken çok şey var. O sandviçini bitirdikten ve ben de sütümü içtikten sonra odasına gidiyoruz.

Birbirimize sarılıyoruz ve başımı göğsüne koyuyorum, kalbinin atışını hissedebiliyorum. Tıpkı benim kalbimin onun için attığı gibi o da benim için atıyor.

Ertesi gün Claire'in aklına harika bir fikir geldi. Onun evinde toplanıyoruz, böylece hanımların itfaiyeci sevdikleriyle yaşadıkları hayatlar hakkında konuşmalarını dinleyebiliyorum. Herkesin her deneyimini ballandıra ballandıra anlatmasını ve beni övmesini bekliyorum ama öyle olmuyor.

Hepsi bana hayatlarını açıyor, yaşadıkları zorlukları, uykusuz geceleri ve trajedileri anlatıyorlar. Tüm bunlara rağmen erkeklerine sadık kalıyorlar. Bu kadınlar benden daha güçlüler ve korkularımı onlara itiraf ediyorum. Sonra, cesaretlendirici sözlerle dolup taşıyorum ve onlara bol bol teşekkür ediyorum.

Daha sonra, duyduğum tüm hikâyeleri ve bu kasabadaki kadınların gücünü düşünmek için Perfect Brews'e gidiyorum. Carly de orada ve benimle oturmak için bir dakikasını ayırıyor. İşimi yapmak ve harika hamur işlerini yemek için kafeye sık sık gittiğimden beri arkadaş olduk.

"Hunter'ın yaralandığını duydum. O iyi mi?"

"Evet, ama bunu pek iyi karşılamadım. Neredeyse şehri terk ediyordum." "Ne?!"

"Biliyorum, biliyorum ama o zamanlar benim için biraz fazlaydı. Şimdi daha iyiyim. Daha bugün Hunter'ın ekibindeki pek çok eş ve kız arkadaşla konuştum ve itiraf etmeliyim ki işe her gittiklerinde kendilerini riske atsalar bile adamlarla birlikte kalma kararlarından memnun görünüyorlar."

"Hunter'ı seviyor musun?"

"kadar kolay olmalı, değil mi?" "Soruya cevap vermedin."

"Biliyorum."

Carly ile konuşmak kafamı dağıtmama yardımcı oldu, ben de eve doğru yola çıktım. Diğer kamyonu garaja park ettiğimde Hunter Evie'yle birlikte geliyordu. Ona kocaman bir öpücük verdim ve sıkıca sarıldım. Birlikte akşam yemeği hazırladık ve Evie'nin akşam rutinini yaptık.

Mutlu bir bebektir ama sadece iki hikayeden sonra yere . Kendimizi şanslı saydık ve kanepeye oturup birbirimize sarıldık.

"Bugün nasıldı?" diye sordu.

"Ekibiniz hayatlarında bu kadınlar olduğu için çok şanslı."

"Buna itiraz edemem."

"Hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmadılar ama bazılarının sonu mutlu bitmese de hikayeleri içimi umutla doldurdu."

"Bu artık benim kız arkadaşım olduğun anlamına mı geliyor?" "Kesinlikle bu anlama geliyor."

Hunter alnıma bir öpücük konduruyor ve bana gününü anlatıyor. Ondan sonraki her gün eve geldiğinde bana yaptığı her şeyi anlatıyor, tehlikeli kısımları bile. Bu şekilde olmasını tercih ediyorum. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor ve işi hakkında bana karşı bu kadar açık olmasını takdir ettiğimi her zaman ona bildiriyorum.

Kaçabildiğimiz her an beni derinden severek minnettarlığını gösteriyor. Gün geçtikçe ona daha çok aşık oluyorum. Geleceğin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 11

Gelecek Yıl Sevgililer Günü

Avcı

I Haftalardır bu Sevgililer Günü'nü planlıyorum. Geçen yılki fiyaskodan sonra, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum. Özel bir ev kiraladım.

Hope Peak Inn'de bir süit ve çiçekçide Blossom'la detayları tamamlıyoruz.

Evet, g llerle ilgili bir Őeyim var. Etrafa saılan yaprakları ve Elena'nın etrafı onlarcasıyla çevriliyken gözlerindeki mutluluğu görmeyi seviyorum. Evie'yi bakıcıya bıraktım ve giyinmek için eve dönüyorum.

Geçen yıl M kemm l Gelin Ajansı ile olan s zleŖmemizi iptal ettik. İliŖkimizin doğal bir Şekilde geliŖmesini istediğimize karar verdik; iyi niyetli bir grup kadın tarafından imzalanmıŖ bir kağıt parçası tarafından dikte edilmesini değil. Eğer evleneceksek, bunun kendi Ŗartlarımıza göre olmasını istedik.

Oturma odasına girdiğimde onu koltukta uzanırken görüyorum.  zerinde kabarık bir bornoz var ve meditasyon yapıyor gibi görünüyor. Onu suçlamıyorum. Onun bu kadar hareketsiz olmasından faydalaniyorum ve onu içeri alıyorum. Güzel ve zeki, Evie'yi ve beni seviyor. Bu geceden sonra gerçek bir aile olacağız.

Hazırlanmaya baŖlamak için parmak u larımda yatak odasına doğru ilerliyorum. Kıyafetlerimiz çoktan odaya yerleŖtirilmiŖti ve tek yapmam gereken duŖ alıp giyinmekti. Nasıl teklif ede eğimi d Ŗ nerek acele etmiyorum. Havluyla dıŖarı çıktığımda Elena'yı Ŗifonyerin önünde oturmuŖ, makyajını yaparken buluyorum.

"Umarım yüzümü taktığımı görmek iliŖkimizin gizemini bozmaz."

"Her zaman güzelsin ama özel bir durum için hazırlanırken gösterdiğin özene bayılıyorum."

Yanaklarının kızardığını gördüğümde, onu hala kızartabildiğim için biraz kendimi beęenmiŖ hissediyorum. Yatak odasına geçiyorum ve giyinmeye baŖlıyorum. Elena'nın arada bir yaptığı iŖi bırakıp aynaya bakmasını izliyorum, her bir kıyafeti giyerken gizlice bakmaya  alıŖıyor.

Giymeyi bitirdiğimde gitmeye baŖlıyorum ama o yolumu kesiyor.

"Sevgilim olur musun Hunter?"

Gülümsüyorum. "Evet, ama bunu sana soran ben olmalıyım."

Bana kanımı kaynatan ve kafamı fikirlerle dolduran fl rt z bir gülümseme veriyor. Karım olmayı kabul ettikten sonra bu gece onun ırzına geçmek istiyorum. UzaklaŖıyor ve yatak odasının kapısını yüzüme kapatıyor. O dıŖarı çıkana kadar oturma odasında dolaŖıyorum.

Ŗimdiye kadar gördüğüm en seksi kırmızı elbisenin içinde bir hayal gibiydi. Ŗeffaf kumaŖ her kıvrımını sarıyor ve ben dehŖet içinde yutkunuyorum. Onun kadar m kemm l birini hak etmiyorum, ama yine de o kadar Ŗanslı olursam diye benim olmasını isteyeceğim.

Ona yaklaŖıyorum, elini tutuyorum ve nazikçe arkasından öpüyorum. Dudakları beni çağırıyor ama makyajını bozmak istemiyorum. Kendimi yeniden kontrol etmem gerekiyor.

"Bebeğim, iyi ki bir restorana gitmiyoruz çünkü seninle bir şans elde etmeye çalışan tüm erkeklerle savaşmak zorunda kalacaktım."

"Yemeğe gitmiyor muyuz?"

Tüh, ağzımdan kaçırdım.

"Bu bir sürpriz."

Bu gece her şeyin nasıl sonuçlanacağı konusunda gergin ve endişeli hissediyorum, bu yüzden Hope Peak Inn'e giderken fazla konuşmuyorum. Neyse ki Elena mutlu bir şekilde günü ve Evie'nin maskaralıkları hakkında konuşuyor. Arabayı otelin ön kapısına çekiyorum, vale anahtarımı alıyor ve bana bir bilet uzatıyor.

Elena yolcu kapısını açmamı bekliyor. Onu gördüğümde mutluluktan parlıyordu. O bakış -sadece orada- onu şişelemek istememe neden oluyor. Birlikte geçireceğimiz gelecek boyunca bu bakışı hep üzerinde taşımasını istiyorum.

Ben çoktan giriş yapmıştım, bu yüzden Elena'yı doğrudan odamıza götürüyorum. Kapıyı açıp onu içeri aldığımda nefesi kesildi.

"Aman Tanrım, bu çok güzel!"

Her yerde çiçekler var ve masa çoktan yemeklerimizle donatılmış. Elena odadan odaya geçip her şeyi kontrol . "Burası çok süslü

Hunter. Bayıldım."

Şampanyayı açmaya başladım. Ona soruyu sormak için akşam yemeğine kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum. Mantar patladığında Elena şaşkınlıkla sığıyor ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. Şampanyayı dolduruyorum ve ona bir bardak uzatıyorum. Birden ne diyeceğimi şaşırtıyorum ve kadehimin tamamını tek seferde içiyorum. Elena buna şaşırmış görünüyor ama tek tepkisi kaşlarını kaldırmak oluyor. Hâlâ şampanyasından bir yudum bile almamıştı.

"Elena..." Ben denerim. "Elena, sen Evie'den sonra başıma gelen en iyi şeysin."

Elena'nın gözleri açılıyor ve sanırım artık neler olduğunu anlıyor. Yine de kıpırdamadan duruyor ve buna şükrediyorum çünkü kendimi ifade etmekte zorlanıyorum.

"Benimle buluşmak için buraya kadar geldiğinde sana kötü davrandığım için aptallık ettim ve kısa süre sonra aklım başıma geldiği için mutluyum." Duraksıyorum, düşüncelerimi tutarlı bir şekilde yeniden düzenlemeye çalışıyorum.

"Sen benim her şeyimsin," diye devam ediyorum. "Hâlâ işimle mücadele ettiğini biliyorum ama beni sevmene ve kariyerimi destekleyecek cesarete sahip olmana izin verdin."

Bardağımı masaya bırakıp onunkini alıyorum ve kendi bardağımın yanına koyuyorum. Sonra önünde diz çöküp küçük kadife bir kutuyu açıyorum.

İçinde elmas yüzük var.

"Elena. Benimle evlenir misin? Beni dünyanın en mutlu erkeği yapar mısın?"

Şu anda yüzü okunmuyor ve terlemeye başladım. Doğru yapamadım mı? Yüzüğe uzanıyor ama almıyor, sonra elini geri çekiyor.

"Tanrım, Hunter. Çok uzun zaman önce değil, o gün sizi kulübenizin ön verandasında görür görmez sen ve Evie benim oldunuz. Siz benim ailemsiniz." Sonra gülümsüyor. "Tabii ki seninle evleneceğim!"

Bana elini uzatıyor, ben de yüzüğü dikkatlice parmağına yerleştiriyorum. Beni yukarı çekiyor ve birbirimizin kollarına girip hormonlu gençler gibi öpüşüyoruz. Elena beni soymaya başladı, ben de ona yardım ettim. Önce ceketimi, sonra gömleğimi. Ellerin pantolonumu çekiştirdiğini hissediyorum ve sonra tamamen çıplak, onun merhametine kalıyorum.

Sikim Elena'nın daracık amına girmek için yanıp tutuşuyor, ben de öyle. Bu yüzden onu tutup duvara doğru itiyorum. Kendimi kontrolden çıkmış vahşi bir hayvan gibi hissediyorum. Elbisesini beline kadar çekiyorum ve küçük tangasını yırtıyorum. Parmaklarım sırlıklam kanalına giriyor ve sikim zonkluyor.

"Elena, sanmıyorum..."

"Becer beni Hunter. Sana çok ihtiyacım var."

Hemen parmaklarımı kalın sikimle değiştiriyorum. İçine girdiğimde zevkten nefesi kesiliyor ve ben tekrar tekrar iterken bacaklarını belime doluyor, kolayca içine girip çıkıyor çünkü o kadar tahrik olmuş ki suları taşaklarıma kadar damlıyor.

Çılgınca sevişirken çıkardığım güm güm sesleri muhtemelen diğer konukları rahatsız ediyor ama aklım sadece aramızdaki bu anın ne kadar yoğun ve tutkulu olduğuna odaklanabiliyor. O benim karım olacak. *Karım olacak.* Bu kelime beynimde yankılanıyor ve muhtemelen vücudunun her yerinde morluklar bırakacak bir şiddetle ona dalmaya başlıyorum.

"Daha fazla, Hunter."

Nişanlım bana yalvarıyor ve ben de onu reddetmeyeceğim. Aramıza uzanıyorum ve başparmağımla klitorisinin etrafında dönmeye başlıyorum. Bu onu kollarımda patlatıyor, adımı haykırıyor. Elena kollarımda sallanıyor ama henüz işim bitmedi.

Bizi yatak odasına götürdüm ve onu yatağa yatırdım. Elbisesini mahvetmek üzere olduğumun farkındayım ama umursama noktasını çoktan geçmiştim. Elbisenin üst kısmını askısız sütyeniyle birlikte aşağı çekiyorum ve tatlı göğüslerini önümde açıyorum.

Elena'nın göğüslerine takıntılıyım ve onları emmeye ve kemirmeye başladım. Elena sikimi tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Onu hemen dolduruyorum ve gözlerindeki ateşli bakışı görmek için başımı kaldırıyorum. O benim karım olacak.

Bacaklarını büküyorum ve göğsüne doğru itiyorum, böylece ona daha derinden nüfuz edebiliyorum. Hemen inlemeye ve beni tahrik eden seksi sesler çıkarmaya başlıyor. Arada bir, amını sikimin etrafında kasıyor ve bu beni zevkle inletiyor. Eğer dikkatli olmazsam, beni azgın bir genç gibi boşaltacak, ki muhtemelen şu anda istediği de bu.

Elena onun için çıldırdığım zamanlara bayılıyor - beni öyle bir hale sokuyor ki nazik davranmam imkânsız hale geliyor. Şu anda da öyleyim ama tam bir hayvan değilim. Kendimi kollarımın üzerinde yukarı çekiyorum ve müstakbel karıma bakıyorum. Makyajı mahvolmuş, gözleri cam gibi ve odaklanmamış. Duraksadım, üzerinde geziniyordum.

"Karım olmayı ne kadar istiyorsun?" "Hunter..."

"Anlat bana."

"Çok fazla. Hunter, çok fazla..."

Yüzüme odaklanmaya çalışıyor ama çok ileri gitmiş durumda. Dudaklarını dudaklarımla kavriyorum ve cezalandırıcı bir ritimle derinliklerine dalmaya başlıyorum. Amının sikimin etrafında kasılmaya başladığını hissettiğimde, kendimi de bırakıyorum.

Kısa süre sonra kollarımda titriyor ve ben de rahminin içine döllerimi akıtıyorum. Belki bu gece ona bir bebek veririm. Sanırım bu düğünü yakında yapsak iyi olacak.

Sonsöz

Elena

I Sersemlemiş bir şekilde uyanıyorum ve saatin sabahın on biri olduğunu fark ediyorum. Bu ne zaman bir şey oldu? Sabahları kestiriyorum. Son birkaç haftadır bir çeşit mide gribiyle uğraşıyorum. yemek yememe izin vermiyor.

Neyse ki Evie günün büyük bir kısmını Sandy'nin evinde geçirmektedir; Sandy henüz okula gitmeye hazır olmayan çocuklar için bir tür kreş kurmuştur. Sandy ve kız kardeşi Karen burayı demir yumrukla yönetiyorlar. Evie orayı çok seviyor ve Hunter onu almaya gidene kadar mesai saatleri dışında bile bana yardımcı oluyorlar.

Hasta olmaktan nefret ediyorum ve bu yüzden yeni bir müşteriyi geri çevirmek zorunda kaldım. Bu yüzden dizüstü bilgisayarımın başına oturdum ve uzun zamandır yapmaktan kaçındığım şeyi yaptım: Belirtilerimi araştırdım. Tabii ki karşıma çıkan ilk şey hamilelik oluyor ama Hunter ve ben iki yıldır birlikteyiz ve bu bizim için henüz gerçekleşmedi.

Ona daha fazla çocuk veremeyeceğimi düşünmek korkutucuydu, ancak her şeyi akışına bırakmaya karar verdim. Olacaksa olur. Dizüstü bilgisayarın kapağını kapattım ve hemen tuvalete gitmem gerekiyor.

Bu sabah hiçbir şey yemedim, bu yüzden midemde dışarı çıkacak bir şey yok. Kuru öğürme o zaman. Durumumu kontrol altına almaya karar veriyorum ve kendimi duşa atıyorum. Duş aldıktan, dişlerimi fırçaladıktan ve saçlarımı kuruttuktan sonra tekrar kanepeye oturuyorum.

Sehpanın üzerinde biraz zencefilli gazoz ve bir paket tuzlu kraker var. Sanırım Hunter onları benim için bırakmış. Dizüstü bilgisayarımı tekrar açarken bir kraker atıştırıyorum. Şimdi daha iyi hissediyorum, o yüzden kalan azıcık enerjimden faydalanabilirim.

Saatler uçup gidiyor ve kapı açılıp hayatımın aşkı içeri girdiğinde şaşırıyorum.

"Hey, sizi özledim çocuklar."

Hunter Evie'yi kucağıma yerleştiriyor ve dudaklarıma nazık bir öpücük konduruyor. Benim için bıraktığı yemeğin kalıntılarına bakıyor ve rahatlamış görünüyor.

"Akşam yemeğinden önce duş alabilmem için Evie ile biraz oynamaya var mısın?"

"Tabii, bebeğim."

Bana bir öpücük daha veriyor ve banyoya giriyor. Duşun başladığını duyuyorum ve keşke kendimi seksi hissetseydim de onunla birlikte duş alabilseydim diyorum. Umarım bu hastalığı atlattıktan sonra. Üç hafta çok uzun bir süre. Gerçekten bir doktora görünmem gerek.

Hunter duştan çıkar ve Evie'yle birlikte yere oturur. "Sana gününü anlattı mı?"

"Evet, Sandy'nin kreşinde işler tıkırında gibi görünüyor. Çok fazla drama var."

Bana gözlerini deviriyor ve kucağıma bir şey bırakıyor. Aldım ve donakaldım. Bu bir hamilelik testi.

"Bu da ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Mide gribi gibi bir şey olmalı."

"Bunlar birkaç gün içinde geçer. Üç haftadır acı çekiyorsun.

Ayrıca, geç kaldınız."

Saymış olamaz, değil mi? "Saydın mı?"

"Elena, sen benim karımsın. Tabii ki saydım. Git ve sınava gir."

Ayağa kalkmak istiyorum ama bedenim buna izin vermiyor.

"İki yıl oldu," diyorum kendime biraz zaman tanımaya çalışarak. Kutu tekrar kucağında.

"O zaman doktora git."

Kutuyu tekrar elime alıp açıyorum. Ellerimin titrediğini fark etmeden talimatları okumak için elimden geleni yapıyorum. Hunter kanepede yanıma oturuyor ve bir kolunu bana doluyor.

"Olumlu olmasından mı yoksa olumsuz olmasından mı daha çok korktuğumu bilmiyorum." "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bu her şeyi değiştirir, Hunter."

Talimatları elimden aldı ve kutuyu götürdü. "O zaman bundan kurtulacağım."

Ayağa kalkarken uzanıp kolunu tutuyorum. "Bekle! Testi ben yapacağım."

Bana dönüyor ve kutuyu bana uzatıyor. Ayağa kalkmayı başarıyorum ve banyoya gidiyorum. Küçük çubuğa işedikten sonra onu lavabonun üzerine bırakıyorum ve kapıyı açıyorum. Hunter kucağında Evie ile orada duruyordu. Bana telefonunda bir zamanlayıcı başlattığını gösteriyor.

Banyoya geri dönüyorum, tuvalet kapağını indiriyorum ve . Lanet olası zamanlayıcının bitmesi sonsuzluk gibi geliyor ve ses çıkarmaya başladığında sırıyorum. Çubuğu elime alıp sonuca bakıyorum. Hamile. Hamile olduğumu söylüyor.

Hunter'ın görmesi için sopayı havaya kaldırarak nefessiz bir şekilde tepkisini bekliyorum. Gözleri parlıyor ama sanırım o da benim tepkimi bekliyor. Parlak bir şekilde gülümseyip ona ve Evie'ye kocaman sarılıyorum.

"Yeniden baba olacaksın Hunter Granger!"

"Tanrım, bu konuda mutlu olmana çok sevindim. Bu büyük bir lütuf."

Alnımdan öpüyor ve oturma odasına geçiyoruz. Duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve sadece kocama sarılmak istiyorum. Hunter Evie'yi yere bırakıyor ve o da defterlerinden birini çizip boyamaya başlıyor.

Burada oturmuş ona bakıyorum, harika bir abla olacağını biliyorum. Aman Tanrım, hamileyim. Hunter yanıma oturdu ve beni kucağına çekti. Karşı koymuyorum ve hemen kollarımı boynuna doluyorum.

"Ailemiz gittikçe büyüyor,
karıcığım." "Evet öyle, kocacığım."

Cebindeki telefonu çalıyor. Ona bakar ve i eker. "Ekibim testin ne dediğini bilmek istiyor."

"Biliyorlar mı?"

"Herkes biliyor, Elena. Burası küçük bir kasaba."

İlk kez umurumda değil çünkü hepsinin bu sevinçli haberi kutlamamıza yardım edeceğini biliyorum. Hunter'ın yüzünü kendime çekiyorum ve dudaklarına fısıldıyorum.

"Seni seviyorum

Hunter." "Seni

seviyorum, Elena."

Bana verdiği öpücük ayak parmaklarımı kısıırıyor ve kanımı ısıtıyor. Kızımız yattıktan sonra özel olarak kutlayacağız. Ailem için çok minnettarım. Hope Peak'teki en şanslı kadınıam.

Hunter ve Elena [bu bonus sahnede](#). beşinci evlilik yıldnmlerini buharlı açık hava etkinlikleriyle kutluyor

Hunter'ın bardan yeni arkadaşı Fletcher, takıntılı olduğu kıvrımlı bir güzelden kaçmak için . Her şeyi [Benim Sadık Dağ Adamım](#)'da okuyun.dağlarda saklanmaktadır

Fiona Clarke tarafından da yazılmıştır

Çarşaf lar Arasındaki Sıcaklık Serisi

Midnight Heat, Miami'nin ateşli kulübüdür ve sahipleri ve çalışanları, külot eriten gülümsemeleri ve yatak odasında pürüzsüz hareketleri olan alfa erkeklerdir.

Gelin bu kitaplardaki cızırtılı çiftlerle biraz zaman geçirin. Daha fazlasını isteyeceğinize söz veriyorum.

Vegas Dirty Talkers Serisi

Vegas'ta olan Vegas'ta kalır mı?

Hailey, 30. yaş gününün eşiğinde beş arkadaşı Alice, Gemma, Amber, Julie ve Meghan ile birlikte Las Vegas'a tüm masrafları karşılanmış lüks bir gezi yapar. Başları ne kadar belaya girebilir ki, değil mi?

Her biri, kirli ağızları ve yatak odasındaki hünerleriyle ayaklarını yerden kesen hayallerindeki adamla tanışırken çok mutlu olacaksınız

Bu dizi, Vegas'ta olanın Vegas'ta KALMADIĞININ mükemmel bir örneğidir.

Elmas Kalpler Ajans Serisi

Diamond Hart olduğunu reddediyor. O çok daha iyi bir şey, bir randevu koçu.

Koçluk becerileriyle üç çiftte ve kendisine sonsuza dek mutlu bir hayat bulmaları için nasıl rehberlik ettiğini izleyin. Kitaplar bağımsızdır ancak en iyisi sırayla okunmasıdır.

Kringle Ailesi Noel

Kringle ailesi, aile dükkânları Kringle's'da tüm yıl boyunca Noel'i kutluyor, ancak bu tüm yıl boyunca mutlu ve neşeli oldukları anlamına gelmiyor.

Çocukları Holly, Merry, Noelle ve Kris hayatlarından memnun değildir ve ne kadar kutsanmış olduklarını görmelerini sağlamak için tatil sezonunun gücü gerekir.

Woodland Falls Noel

Woodland Falls küçük bir kasaba olabilir, ancak pek çok vatandaş Noel'de aşık oluyor.

Bu yıl Hoffer kardeşlerin, başlarını döndüren ve onlara çılgınca şeyler yaptıran ateşli, arsız kadınlarla aşkı bulma zamanı.

Bu dört yürek ısıtıcı hikâyede aşk, ikinci şans, sahte ilişkiler ve kurtarılmış bir kahraman var.

Fiona Clarke Hakkında

Fiona Clarke, kısa ve ateşli çağdaş romanslar yazıyor. Günleri iyi hissettiren duygularla dolduran, düşük endişeli, hafif yürekli hikayeleri seviyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.